

รายงานการวิจัยในชั้นเรียน (CAR 4)

เรื่อง

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานเพื่อพัฒนา
ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7
ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562
วิชาภาษาอังกฤษ 5 (อ23101)

นางสาวดวงสุดา สุปมา
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

โรงเรียนเลยพิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดเลย
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 19
กระทรวงศึกษาธิการ

ชื่อเรื่อง	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7
ชื่อผู้วิจัย	นางสาวดวงสุดา สุปมา
ปีที่ทำการวิจัย	ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562
ประเภทวิจัย	การวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน (Classroom Action Research)

บทคัดย่อ

การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem - based Learning : PBL) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ปัญหาเป็นตัวกระตุ้นใหญ่ผู้เรียนเกิดความต้องการที่จะไขหาคำถามเพื่อแก้ปัญหา โดยเน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้ตัดสินใจในสิ่งที่ต้องการแสวงหาคำถาม และรู้จักการทำงานร่วมกันเป็นทีมภายในกลุ่มผู้เรียน โดยผู้สอนมีสว่นรวมน้อยที่สุด การวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเลยพิทยาคม โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนเลยพิทยาคม อำเภอเมืองเลย จังหวัดเลย จำนวน 50 คน ระยะเวลาที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน จำนวน 3 แผน เทคนิคที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ การสังเกต การสัมภาษณ์ ผลการวิจัยปรากฏ ดังนี้

วงจรที่ 1 ผู้วิจัยใช้กิจกรรมตามฐาน 7 ฐาน ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเวียนเข้าฐาน ศึกษาบัตรสถานการณ์แต่ละฐานแล้วร่วมกันคิดวิธีแก้ปัญหา หลังจากนั้นนักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันพูดเสนอวิธีแก้ปัญหา นักเรียนส่วนมากพูดไม่ถูกต้องตามโครงสร้างทางภาษา นักเรียนมีความประหม่า นอกจากนั้นยังพบว่า ทุกกลุ่มทำงานได้ช้ากว่าเวลาที่กำหนดเพราะไม่มีความหมาย คำศัพท์ที่ปรากฏในบัตรสถานการณ์จึงแก้ปัญหาในวงจรต่อไป

วงจรที่ 2 ผู้วิจัยใช้กิจกรรมแก้ปัญหาโดยแจกบัตรสถานการณ์ในรานอาหาร และให้นักเรียนแต่ละกลุ่มอ่านบัตรสถานการณ์แล้วช่วยกันคิดและแสดงบทบาทสมมุติตามบัตรสถานการณ์ ซึ่งในวงจรที่ 1 นักเรียนมีปัญหา นักเรียนไม่รู้อำนาจศัพท์ในบัตรสถานการณ์ ฉะนั้นในวงจรนี้ผู้วิจัยแก้ปัญหาโดยแนะนำคำศัพท์ที่ปรากฏในบัตรสถานการณ์และฝึกให้นักเรียนจำคำศัพท์โดยใช้เกม ซึ่งก็ทำให้นักเรียนแต่ละกลุ่มทำความเข้าใจบัตรสถานการณ์และทำกิจกรรมนี้ได้ทันเวลา ส่วนกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมุติที่ปรากฏว่าทุกกลุ่มมีความมั่นใจในการพูดมากขึ้น แต่ก็ยังพูดได้ไม่คล่องแคล่วเท่าที่ควรจึงต้องแก้ปัญหาในวงจรต่อไป

วงจรที่ 3 ผู้วิจัยใช้กิจกรรมแก้ปัญหาโดยแต่ละกลุ่มได้รับบัตรสถานการณ์ เกี่ยวกับความเจ็บป่วยแล้วช่วยกันคิดแนะนำผู้ป่วย หลังจากนั้นแต่ละกลุ่มแสดงบทบาทสมมุติ และในวงจรที่แลวนักเรียนพูดไม่ค่อยถูกต้อง และไม่คล่องแคล่วในวงจรนี้ ผู้วิจัยจึงแก้ปัญหา โดยใช้การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานในขั้นก่อนพูด โดยให้นักเรียนฝึกพูดตามเทปสนทนาเกี่ยวกับอาการเจ็บป่วย และการแนะนำ ผู้ป่วยหลายๆ สถานการณ์โดยให้นักเรียนได้ฝึกตามเทปหลายๆ รอบ และขั้นหลังพูด เมื่อนักเรียนออกมาแสดงบทบาทสมมุติทำให้นักเรียนแต่ละกลุ่มออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้คล่องแคล่ว และเป็นธรรมชาติมากขึ้น และยังพบว่านักเรียนมีความสนุกสนานปฏิบัติกิจกรรมมากกว่าวงจรที่ผ่านมา

โดยสรุป การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมสำหรับนักเรียน สามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ถูกต้อง และพูดได้คล่องแคล่วขึ้น ครูผู้สอนควรนำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานไปใช้ออกแบบการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยในชั้นเรียนฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัย ขอขอบคุณเจ้าของตำราและผลงานทางวิชาการต่างๆ ที่ผู้วิจัยได้นำมาอ้างอิงในงานวิจัยฉบับนี้

ขอขอบพระคุณ นายรัช มุลเมือง ผู้อำนวยการโรงเรียนเลยพิทยาคม ที่ได้ให้โอกาสพัฒนาตนเองด้านการศึกษาให้สูงขึ้น และให้ความอนุเคราะห์อนุญาตให้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการวิจัย ขอขอบคุณนางปิยนุช สิงห์สถิตย์ หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตลอดจนคณะครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนเลยพิทยาคมทุกท่าน ที่ได้ให้คำปรึกษา คำแนะนำ ให้ข้อมูลซึ่งเป็นประโยชน์ในการวิจัย และช่วยเหลือผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา จนทำให้การวิจัยสำเร็จดังมุ่งหมาย อันจะนำไปสู่การปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนในภาคการศึกษาถัดไปให้มีประสิทธิผลยิ่งขึ้น

ขอชื่นชมนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 โรงเรียนเลยพิทยาคม ปีการศึกษา 2562 ทุกคนที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บข้อมูลเพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้

คุณงามความดี คุณค่าอันพึงมีจากงานวิจัยในชั้นเรียนฉบับนี้ ผู้วิจัยขออุทิศเป็นเครื่องบูชาพระคุณของบิดามารดา ครู อาจารย์ อันเป็นที่เคารพยิ่ง รวมถึงผู้มีพระคุณทุกท่านทั้งที่ได้กล่าวถึงและมิได้กล่าวถึง และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในงานวิจัยฉบับนี้ทุกท่าน

ดวงสุดา สุปมา
กันยายน 2562

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
บทคัดย่อ	ก
สารบัญ	ข
บทที่ 1 บทนำ	1
1. ความสำคัญของปัญหา	1
2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
3. สมมุติฐานการวิจัย	2
4. ขอบเขตการวิจัย	3
5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
6. คำนิยามศัพท์	3
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย	23
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	28
บทที่ 5 สรุปอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	31
บรรณานุกรม	34
ภาคผนวก	35

สารบัญภาพ

เรื่อง	หน้า
ภาพประกอบ 1 กลไกพื้นฐานในการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน	10
ภาพประกอบ 2 กระบวนการเตรียมปัญหา	12

สารบัญตาราง

เรื่อง	หน้า
ตาราง 1 แสดงผลการวิเคราะห์แผนการจัดการเรียนรู้	24

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็น ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาข้อมูลเพิ่มเติม แลเพื่อการประกอบอาชีพ ตลอดจนเพื่อให้สามารถนำประเทศไปสู่การแข่ง ชันดานเศรษฐกิจ เขาใจความแตกต่างทางการเมือง และวัฒนธรรม ในฐานะที่เป็นพลเมืองโลกในยุคโลกาภิวัตน์ การเรียนภาษาต่างประเทศ จะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล สามารถสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และมั่นใจการพัฒนาความสามารถทางภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นต้องเน้นผู้เรียนเป็นอันดับแรก คือ ให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนการสอน (Student Centered) รองลงมา คือ กระบวนการของปฏิสัมพันธ์ (Process of Interaction) จุดประสงค์ของการใช้ภาษา เนื้อหา สื่อการสอน ตลอดจนการจัดกิจกรรมประเภทต่างๆ ตามลำดับ ดังนั้นผู้สอนจึงควรเลือก ลำดับชั้นการสอนที่จะเอื้อต่อการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้จริง ซึ่งในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารนั้น ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้ คือ จัดใหม่เนื้อหาที่เป็นจริงในชีวิตประจำวัน สร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนอยากมีส่วนร่วมในกิจกรรม จัดให้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนข้อมูลที่ไม่ว่ามาก่อนซึ่งกันและกัน จัดให้มีกิจกรรมร่วมกันอย่างเป็นธรรมชาติ โดยไม่มีการซักขอมมาก่อน ให้ผู้เรียนเลือกเนื้อหาเองโดยยึดจุดประสงค์ของการสอนเป็นสำคัญ จัดใหม่กิจกรรมให้เรียบง่าย ทั้งในดานการดำเนินงานและเตรียม และจัดให้สอดคล้องกับวิชาที่สอน (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. 2532 : 8-9)

การพูดเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสารยิ่งกว่าการอ่านและการเขียนผู้ที่สามารถพูดภาษาต่างประเทศได้อย่างคล่องแคล่ว ก็สามารถดำเนินกิจการที่ต้องติดต่อกับชาวต่างประเทศได้ อย่างมีประสิทธิภาพพอสมควร แมเขาจะไม่สามารถอ่านและเขียนภาษานั้นได้ก็ตาม ดังนั้น ในการเรียนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งควบคู่ไปกับความเข้าใจในการฟัง การเรียนการสอนในสมัยก่อนนักเรียนไทยลมเหลวในทักษะการพูดมากที่สุด ซึ่งนักเรียนสามารถฟังภาษาอังกฤษเข้าใจ อ่านออกเขียนได้ แต่ตลอดระยะเวลา 10 กว่าปี นักเรียนอาจไม่เคยได้พูดภาษาอังกฤษเลยแม้แต่ประโยคเดียว เมื่อถึงเวลาจำเป็นก็จะรู้สึกอึดอัด พูดไม่ออก บางคนเมื่อพบชาวต่างประเทศก็พยายามหลบ ไม่กล้าพูดด้วย เพราะไม่มั่นใจในตนเอง บางทีก็มีความกระตือรือร้นคนไทยด้วยกันเอง แต่ถาในดานการเขียนและไวยากรณ์แล้วบางคนจะรู้แมนยำ มีความสามารถยิ่งกว่าเจ้าของภาษาเสียอีก ดังนั้นทักษะการพูดที่ตอนนี้จึงเป็นจุดอ่อนที่ควรได้รับการพัฒนา การสอนพูดแก่เด็กเล็กในชั้นเริ่มต้น ควรเริ่มด้วยการทักทาย เริ่มจากบทสนทนาที่สั้นๆ และ เป็นเรื่องใกล้ตัว นักเรียน สามารถนำมาใช้ได้ในชีวิตประจำวันในขั้นต่อไปจึงขยายบทสนทนาให้ยาวขึ้น และเป็นเรื่องทางตัวออกไปเรื่อยๆ การสอนพูดแก่เด็ก ควรมีการแสดงท่าทางประกอบ ด้วยเสมอและต้องให้เด็กเขาใจความหมายของบทสนทนานั้นเสียก่อน ว่าเกี่ยวกับเรื่องอะไร และฝึกให้ออกเสียงอย่างถูกต้องก่อนที่จะฝึกต่อไปจนพูดได้คล่อง ในขั้นนำครูอาจจะให้เด็กช่วยกันเดาความหมายของการสนทนานั้น โดยเดาเอาจากท่าทางของครูก็ได้ หรือครูอาจนำเด็กเก่งไปฝึกเสียก่อนล่วงหน้า จนคล่อง แล้วจึงนำมาแสดงให้เพื่อนๆ ดูเป็นตัวอย่างจะทำให้เด็กๆ สนใจมากขึ้นอีก (ดวงเดือน แสงชัย. 2533 : 22-24)

การเรียนรู้โดยไขปัญหาเป็นฐาน (Problem-based Learning : PBL) เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ไขปัญหาเป็นตัวกระตุ้นใหญ่เรียนเกิดความต้องการที่จะใฝ่หาความรู้เพื่อแก้ปัญหา โดยเน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้ตัดสินใจในสิ่งที่ต้องการแสวงหาความรู้ และรู้จักการทำงานร่วมกันเป็นทีมภายในกลุ่มผู้เรียน โดยผู้สอนมีส่วนร่วมน้อยที่สุด ซึ่งการเรียนรู้จากปัญหาอาจเป็นสถานการณ์จริง เพื่อให้นักเรียนวิเคราะห์การเรียนรู้โดย

ไขปัญหาเป็นฐานมีจุดเด่นหลายประการ เช่น กระตุ้นการเรียนรู้ กระตุ้นความสนใจ พัฒนาระบวนการคิด พัฒนาทักษะการคนควา ซึ่งไม่ว่าจะใช้วิธีการแบบนี้ในที่ไหนใด ไม่ว่าในห้องเรียน ในที่พัก เรียนด้วยเว็บไซต์ หรือในโรงยิม ผู้เรียนจะได้เรียนด้วยความสนุกสนาน และพึงพอใจ แม้ว่าจะเป็นวิธีการที่ยังยากอยู่บ้างก็ตาม เพราะผู้เรียนจะต้องเริ่มต้นเรียนรู้ด้วยการค้นหาปัญหาไขความรู้เดิมเป็นพื้นฐานเพื่อนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้ใหม่เพื่อเป็นหนทางแก้ปัญหา ซึ่งอาจทำได้โดยการไขเครื่องมือสืบค้นหาสิ่งที่ต้องการทราบเพื่อสร้างแนวทางแก้ปัญหา ผู้เรียนอาจเริ่มต้นการเรียนรู้ด้วยการสอบถามครูผู้สอน เพื่อนักเรียน การสืบค้นหาจากห้องสมุด อินเทอร์เน็ต หรือเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญ/ทรงคุณวุฒิทั่วไป (ผกามาศ สงวนไทร. 2546 : 16)

หากมองโดยภาพรวมแล้ว PBL เป็นรูปแบบการสอนที่สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ดีที่สุดวิธีหนึ่ง เพราะสอดคล้องกับแนวการจัดการศึกษาตาม พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 คือ ทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการคิดวิเคราะห์ คิดแก้ปัญหา และคิดอย่างสร้างสรรค์ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนและได้ลงมือปฏิบัติมากขึ้น นอกจากนี้ยังมีโอกาสออกไปแสวงหาความรู้ด้วยตนเองจากแหล่งทรัพยากรเรียนรู้ ทั้งภายในและภายนอกสถานศึกษา ในสวนของผู้สอนก็จะลดบทบาทการเป็นผู้ควบคุมในชั้นเรียนลง แต่ผู้เรียนจะมีอิสระในการจัดการควบคุมตนเอง สวนจะหาความรู้ใหม่ได้มากหรือน้อยแค่ไหน ก็แล้วแต่ความประสงค์ของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนเป็นฝ่ายรับผิดชอบการเรียนรู้ของตน ซึ่งการที่ผู้เรียน ต้องหาความรู้อย่างต่อเนื่อง ทำให้การเรียนรู้เป็นกระบวนการตลอดชีวิต (Life Long Process) เพราะความรู้เก่าที่ผู้เรียนมีอยู่แล้วจะถูกนำมาเชื่อมโยงให้เข้ากับความรู้ใหม่ตลอดเวลา จึงทำให้ผู้เรียนเป็นคนไม่ลาหลัง ทันเหตุการณ์ ทันโลก และสามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมโลกในอนาคตได้อย่างดีที่สุด (มณฑรา ธรรมบุศย. 2545 : 17)

จากการปฏิบัติหน้าที่ด้านการสอนภาษาอังกฤษของผู้ศึกษาคนควาที่โรงเรียนเลยพิทยาคม ซึ่งรับผิดชอบสอนนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 ที่ผ่านมา ผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการถ่ายทอดเนื้อหา หรือการติดต่อสื่อสาร และไม่ได้กำหนดสถานการณ์ให้นักเรียนนำความรู้และทักษะ ในการติดต่อสื่อสารไปใช้เป็นแต่เพียงการสอนองค์ความรู้ให้นักเรียนรู้จักการพูดภาษาอังกฤษ ในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อจดจำแล้วไปทำแบบทดสอบวัดผลปลายภาคเรียนเท่านั้น ซึ่งทำให้นักเรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสารหรือใช้ภาษาอังกฤษในการถ่ายทอดเนื้อหาความรู้ และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงทักษะการพูดของนักเรียนยังไม่ได้รับการพัฒนา ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเลยพิทยาคม โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยไขปัญหาเป็นฐาน (Problem-based Learning)

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 โรงเรียนเลยพิทยาคม โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยไขปัญหาเป็นฐาน

3. สมมติฐานของการวิจัย

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 โรงเรียนเลยพิทยาคม อำเภอเมืองเลย จังหวัดเลย ได้รับการพัฒนาด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษใหม่ประสิทธิภาพมากขึ้นโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยไขปัญหาเป็นฐาน

4. ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน โดยมีขอบเขตการศึกษาคนควา ดังนี้

4.1 ขอบเขตด้านประชากร

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 ภาคเรียนที่ 1 ปการศึกษา 2562 โรงเรียนเลยพิทยาคม อำเภอเมืองเลย จังหวัดเลย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 19 จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 50 คน

4.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ คำอธิบายรายวิชาและหน่วยการเรียนรู้ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยได้คัดเลือกหน่วย (Unit) และเรื่อง (Topic) ที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน และเป็นเหตุการณ์ใกล้ตัว ซึ่งมีความเหมาะสมกับทักษะการพูดโดยใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

4.3 ขอบเขตด้านตัวแปร

4.3.1 ตัวแปรต้น คือ กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

4.3.2 ตัวแปรตาม คือ การพัฒนาด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพเพิ่มสูงขึ้น

4.4 ระยะเวลาที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ดำเนินการในภาคเรียนที่ 1 ปการศึกษา 2562

5. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักเรียนได้รับการพัฒนาด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษใหม่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
2. เป็นแนวทางในการปรับการเรียนเปลี่ยนวิธีสอนรายวิชาภาษาอังกฤษของครูและนักเรียนให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับหลักสูตรที่มุ่งเน้นให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ทักษะการพูด** หมายถึง ความสามารถในการสื่อสารด้วยการพูดให้คำแนะนำ พูดโดยการแสดงบทบาทสมมติ รวมถึงการมีบุคลิกภาพในการพูดที่ดี สามารถใช้เสียงและถ้อยคำ ในการพูดอย่างมั่นใจ
2. **การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ** หมายถึง การใช้วิธีการและกระบวนการในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดให้คำแนะนำ พูดโดยการแสดงบทบาทสมมติ ภาษาพูด ประกอบด้วย การออกเสียง น้ำเสียง การลงเสียงหนักเบา การใช้เสียงขึ้นลงและถูกต้องตามหลัก ไวยากรณ์ โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน
3. **การจัดการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน** หมายถึง การจัดการเรียนการสอนโดยใช้ เทคนิคที่ใช้ปัญหา/สถานการณ์กระตุ้นให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองรวมกับการทำงานเป็นกลุ่ม อาจารย์เป็นผู้ช่วยเหลือเพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถแก้ปัญหาได้

บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

- 2.1 การสอนทักษะการพูด
- 2.2 การจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน
- 2.3 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้

ภาษาต่างประเทศ

- 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 2.4.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 2.4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

2.1 การสอนทักษะการพูด

ผู้วิจัยได้ศึกษา บทความ เอกสารและงานวิจัยของนักวิชาการหลายท่านเกี่ยวกับเรื่องการพูด ดังนี้

1. ความหมายของทักษะการพูด

นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของการพูด ดังนี้

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 21) ให้นิยามว่า ทักษะการพูดนั้นผู้พูดจะต้องถ้อยทอดความคิดความรู้สึกออกมาเป็นรหัสของภาษา หรือเป็นคำพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ นอกจากจะใช้ การเน้นหนักในคำ ระดับเสียงสูงต่ำในประโยคเพื่อสื่อความหมายด้วยแล้ว ผู้พูดยังแสดงถึงวัฒนธรรม และสถานภาพของผู้พูดด้วย คือ แสดงจุดมุ่งหมายในการพูดว่า ตนต้องการจะพูดอะไร พูดกับใคร พูดที่ไหน และพูดอย่างไร

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539 : 167) ให้นิยามว่า ทักษะการพูดเป็นการถ่ายทอด ความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดหมายของผู้พูด ดังนั้นทักษะการพูด จึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพธุรกิจต่างๆ ในการเรียนการสอน ภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมาก เพราะผู้พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นพูดได้เข้าใจ และจะ ช่วยให้การอ่านและการเขียนง่ายขึ้นด้วย อย่างไรก็ตามทักษะ การพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนและเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานาน ไม่ได้ เกิดจากความเข้าใจและจดจำ

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539 : 88) ให้นิยามว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะทางสังคม (Social Skill) การพูดอย่างมีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับความรู้ องค์ประกอบทางภาษา และความตระหนัก ถึงลีลา ภาษา ตลอดจนการสื่อความหมายโดยสื่อที่ไม่ได้เป็นตัวภาษา หรืออวัจนภาษา โครงสร้างทาง ภาษามักไม่ เป็นระเบียบแบบแผนโดยเฉพาะภาษาพูด เพราะมีการกล่าวด้วยความลึกลับ การพูดกลับไป กลับมา การเปลี่ยนตัวประธานในข้อความ ดังนั้นภาษาพูดจึงมีลักษณะเฉพาะของตนเอง ซึ่งประกอบด้วย การรวมคำให้สั้น (Contraction) บุรุษสรรพนาม (Personal Pronoun) คำถาม (Question) คำที่เป็นรูปธรรม (Concrete Words) คำที่มีพยางค์สั้นๆ (Fewer Syllables) การทวนคำและทวนความ (Restatement) การซ้ำคำและซ้ำความ (Repetition) และการออกอุทาน (Interjections)

จากความหมายของทักษะการพูดที่กล่าวมา สรุปได้ว่า ทักษะการพูด หมายถึง ความสามารถในการสื่อสารด้วยการพูดให้คำแนะนำ พูดโดยการแสดงบทบาทสมมติ รวมถึงการมีบุคลิกภาพในการพูดที่ดี สามารถใช้เสียงและถ้อยคำในการพูดอย่างมั่นใจ

2. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ประนอม สุรัสวดี (2535 : 55-64) ให้นิยามว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อทักษะ การพูด ภาษาอังกฤษในหัวข้อต่อไปนี้

2.1 สภาพการเรียนรู้การสอนในปัจจุบัน แมว่าประเทศไทยจะเจริญก้าวหน้าทาง เทคโนโลยีมากขึ้น สภาพสังคมและเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว มีนักลงทุนต่างชาติมาลงทุน ประกอบธุรกิจใน ประเทศไทยมากมาย ภาษาอังกฤษเขามามีบทบาทในการติดต่อสื่อสารอย่างไร ก็ตามโรงเรียนและสถาบัน ศึกษายังคงสอนภาษาอังกฤษในรูปแบบเดิมๆ เมื่อเป็นเช่นนี้การเรียนการสอนจึงมีไต่เนนให้นักเรียนนำไปใช้ ในชีวิตประจำวัน จึงทำให้นักเรียนขาดความเคยชิน จึงไม่เพียงพอต่อการที่จะทำให้ทุกคนพูดภาษาอังกฤษ ได้อย่างคล่องแคล่วเป็นธรรมชาติ ฉะนั้นครูจึงต้อง ทำความเข้าใจกับสภาพความเป็นจริงในปัจจุบัน แลแสวงหาหนทางที่จะทำให้ให้นักเรียนเกิดความเคยชินกับภาษาอังกฤษ

2.2 ผู้สอน ทักษะทัศนคติความเป็นครู ผู้สอนจำนวนไม่น้อยในเมืองไทยที่ยึดติดอาชีพรู เพราะไม่ รุจะประกอบอาชีพอะไรทำให้ขาดลักษณะความเป็นครูที่ดี และความรักเด็กหรือนักเรียน เมื่อต้องมาสอน ภาษาอังกฤษซึ่งไม่ใช่ภาษาแม่ของตนและพบกับอุปสรรคและปัญหาที่เกิดความท้อถอย ไม่พากเพียรบากบั่น ในการแก้ปัญหาเท่าที่ควร หรือครูบางคนสอนได้ดีแต่สอนเพราะความ จำเป็นหรือสอนตามหน้าที่ มิได้เกิด จากความรู้สึกนึกคิดที่เป็นครูอย่างแท้จริง ก็จะทำให้เกิดผลกระทบต่อผู้เรียนเช่นกัน นอกจากนี้คุณภาพของ ผู้สอนปัจจุบันประเทศไทยยังคงประสบภาวะขาดแคลนครูสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะโรงเรียนในต่าง จังหวัดหรือชนบทที่ห่างไกลหลายแห่งที่ครูคนเดียวสอนหลายวิชา หรือบางแห่งครูคนเดียวสอนทุกวิชาซึ่งใน สภาพาสภาพการณ์เช่นนี้ส่งผลกระทบต่อผู้เรียนการที่จะให้นักเรียนพูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วคง เป็นได้โดยยาก

2.3 ผู้เรียน การที่ครูสอนภาษาอังกฤษฝึกให้นักเรียนออกเสียงเป็นเวลานาน โดยไม่เปลี่ยน กิจกรรมเลย นักเรียนจะเกิดความเบื่อหน่าย และไม่อยากพูดภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนควรเลือกวิธี สอนหรือ กิจกรรมฝึกการพูดให้เหมาะสมกับวัย จะทำให้เด็กสนุกกับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษา อังกฤษ และอยากพูด ภาษาอังกฤษ

2.4 วิธีสอน ครูจำเป็นต้องเขามามีบทบาทในการค้นหาวิธีและคำตอบว่าจะทำอย่างไรจะ สอนอย่างไรให้นักเรียนเคยชินกับภาษาอังกฤษ และกล้าแสดงออกพูดภาษาอังกฤษได้ อย่างไม่เคอะเขิน

2.5 สภาพแวดล้อม นับเป็นองค์ประกอบสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษอย่าง ยิ่ง ไม่ว่าจะเป็นที่บ้านหรือโรงเรียน ล้วนส่งผลในการส่งเสริมประสบการณ์และการสร้าง ความเคยชินให้แก่เด็กนักเรียนในการพูดภาษาอังกฤษ สังคมไทยมีได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน ทำใ้ ให้นักเรียนขาดการฝึกฝนเพื่อการนำไปใช้ ดังนั้นครูผู้สอนต้องทำความเข้าใจกับสภาพ ความเป็นจริงในปัจจุบัน และพยายามสร้างบรรยากาศที่เอื้ออำนวยให้นักเรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

3. แนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ความเป็นจริงตามหลักธรรมชาติในการฝึกพูดภาษาอังกฤษของมนุษย์ทั่วโลกวาเมื่อเด็ก เริ่มเขาสู่วัยฝักพูดพอ แม่จะสอนให้ลูกของตนเองฝักพูดทีละคำๆ จนเป็นประโยคสั้นๆ ต่อไป เด็กก็จะ สามารถจดจำคำพูดเหล่านั้น และหัดพูดตามจนกลายเป็นเขาใจเป็นประโยคๆ และสามารถพูด ได้ในเวลา ต่อมา โดยต้องอาศัยหลักไวยากรณ์ การอ่าน การเขียน การแปล และการทำแบบฝึกหัด เพราะเด็กได้ฝักพูด

ทุกวันอยู่แล้วจนพูดได้คล่องแคล่วและถูกต้อง การที่จะทำให้เด็กสามารถพูด ภาษาอังกฤษได้ และเกิดความ
เคยชินกับภาษาอังกฤษมีแนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ดังต่อไปนี้

- 3.1 สร้างความเคยชิน
- 3.2 สร้างความสนุกสนานเพลิดเพลิน
- 3.3 สร้างความถูกต้องแม่นยำ
- 3.4 สร้างบรรยากาศ
- 3.5 สร้างความมั่นใจ

4. กิจกรรมการสอนทักษะการพูด

สุมิตรา อังวัฒน์กุล (2539 : 168) ได้เสนอกิจกรรมต่างๆ ในการสอนทักษะการพูด ซึ่งผู้
สอนอาจเลือกใช้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละระดับ ดังนี้

1. ให้ออกคำถาม ซึ่งครูหรือเพื่อนในชั้นเป็นผู้ถาม
2. บอกให้เพื่อนทำตามคำสั่ง
3. ให้นักเรียนถาม หรือตอบคำถามของเพื่อนนักเรียนในชั้น เกี่ยวกับชั้นเรียนหรือ

ประสบการณ์ต่างๆ

4. ให้ออกลักษณะวัตถุ สิ่งของต่างๆ จากภาพ
5. ให้ออกประสบการณ์ต่างๆ ของนักเรียน โดยครูอาจให้คำสำคัญต่างๆ
6. ให้อ่านเรื่องราวต่างๆ ตามที่กำหนดหัวข้อให้
7. จัดสถานการณ์ต่างๆ ในชั้นเรียน ให้นักเรียนใช้บทสนทนาต่างๆ กันไป เช่น รับประทานอาหาร ธนาคาร เป็นต้น
8. ให้ออกเล่นเกมต่างๆ ทางภาษา
9. ให้ออกวาที อภิปราย แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่างๆ
10. ให้ออกการสนทนาทางโทรศัพท์
11. ให้อ่านหนังสือพิมพ์ไทย แล้วรายงานเป็นภาษาอังกฤษ
12. ให้ออกแสดงบทบาทสมมติ

จากแนวคิดในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น ควรฝึกทักษะทางการพูดภาษาอังกฤษ
โดยที่นักเรียนใช้ภาษาในการสนทนา หรือตามสถานการณ์ตัวอย่าง จะทำให้นักเรียน พัฒนาได้อย่างรวดเร็ว
และมีประสิทธิภาพ

5. การวัดและประเมินทักษะการพูด

5.1 การวัดทักษะการพูด

สุมิตรา อังวัฒน์กุล (2539 : 214-215) ได้เสนอวิธีการทดสอบทักษะการพูด ดังนี้

1. ให้ออกประโยคสั้นๆ ตามผู้สอนหรือตามที่ได้อินจากเทปบันทึกเสียง
2. ให้อ่านออกเสียงประโยคต่างๆ
3. ให้อ่านบรรยายวัตถุอย่างหนึ่งโดยใช้ภาษาที่เรียน
4. ให้อ่านบรรยายเหตุการณ์ในภาพชุด ถ้าเป็นระดับเริ่มเรียนอาจใช้คำสั่งเป็นภาษาแม่
5. ให้อ่านพูดตามหัวข้อ (Topic) ที่กำหนดให้ ผู้สอนควรให้หลายๆ หัวข้อ เพราะผู้
เรียนอาจคล่องในหัวข้อหนึ่งมากกว่าอีกหัวข้อหนึ่งก็ได้
6. ให้อ่านแสดงบทบาทเป็นผู้สัมภาษณ์ และพยายามหาข้อมูลให้ได้มากที่สุด จากผู้
สัมภาษณ์ แล้วจดบันทึก

7. ใหญ่เรียนแสดงบทบาทเป็นผู้สัมภาษณ์ และพยายามหาหัวข้อให้โตมากที่สุด จากผู้สัมภาษณ์ แลวจดบันทึกไว้

ดวงเดือน แสงชัย (2533 : 96) ให้นิยามว่า การวัดผลการพูดว่า การวัดผลการพูดอาจทำควบคู่ไปกับการวัดผลการฟังก็ได้ คือรวมเป็น Oral Test แต่บางครั้งอาจวัดผลการพูดเพียงอย่างเดียว การวัดผลการพูดและการฟังนี้ ถ้าพยายามจัดให้ออกมาเป็นแบบ Communication ได้ก็จะเหมาะสมมาก เพราะเป็นทักษะที่จำเป็นในการใช้เครื่องมือสื่อสารเบื้องต้นสำหรับระดับประถมศึกษาวัดผลในสิ่งต่างๆ เหล่านี้ เช่น

1. สามารถสนทนาทักทายได้ ถามชื่อได้
2. ตั้งคำถามและตอบคำถามง่ายๆ ได้
3. ปฏิบัติตามคำสั่งง่ายๆ ได้อย่างถูกต้องและออกคำสั่งได้
4. พูดประโยคที่ใช้สนทนาในชีวิตประจำวันได้
5. ดูรูปภาพแล้วตั้งคำถาม หรือบรรยายภาพเป็นภาษาอังกฤษได้

ขณะสอบพูดควร สังเกตความถูกต้องในการออกเสียงสำเนียงที่ถูกต้องและความคล่องแคล่วในการพูดด้วยการให้คะแนนไม่ควรเป็น 0 เว้นแต่จะไม่พูดเอาเสียเลย หรือพูดผิดจนหมดจนฟังไม่รู้อะไรครุควรให้คะแนนเป็นระดับตามความถูกต้องคล่องแคล่ว เช่น 3-2-1-0 เป็นต้น การวัดและประเมินผลทักษะการพูดนั้น สามารถทำได้หลายลักษณะ ส่วนใหญ่มักนิยม ให้ตอบคำถามจากภาพ บรรยาย หรือเล่าตรงๆ ซึ่งมักจะใช้ภาพประกอบเพื่อกระตุ้นให้นักเรียน สามารถพูดได้มากขึ้น ในการทดสอบการพูด ถ้าใช้วิธีการบันทึกเสียงด้วยจะช่วยให้การตรวจให้ คะแนนมีความเที่ยงตรงยิ่งขึ้น และสามารถใช้ทดสอบนักเรียนจำนวนมากๆ ได้ด้วย

5.2 การประเมินทักษะพูด

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539 : 78-81) ให้นิยามการทดสอบทักษะการพูดว่าการทดสอบทักษะพูดได้ถูกจัดแบ่งออกเป็นลักษณะย่อยของการพูด เช่น การออกเสียงคำ การลงเสียงหนักเบาใน คำ การใช้เสียงขึ้นลงของประโยคมาสู่การวัดแบบรวมที่เน้นการพูดตามสถานการณ์ที่แท้จริงและมี การสอบสัมภาษณ์กันมาก ผู้เรียนได้ฝึกฟังขอความที่เป็นภาษาพูดที่แท้จริงไม่ใช่นำเอาภาษาเขียนมา พูด การทดสอบทักษะพูดจะเน้นการสื่อความหมายมากกว่าการใช้การพูดเพื่อปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ความหมายที่ผู้พูดประสงค์จะสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจจึงเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ปฏิสัมพันธ์จะมีความสำคัญ ในตอนเริ่มพูดควรสร้างสัมพันธ์ภาพอันดีงามกับผู้ฟัง นอกจากนี้ อัจฉรา วงศ์โสธร ยังได้แบ่งรูปแบบ การพูดที่สามารถทดสอบได้ มี 3 ประเภท คือ

1. การพูดเดี่ยวเพียงคนเดียว เช่นการกล่าวรายงาน การอภิปรายการเล่าเรื่องการให้คำแนะนำในการทำอย่างใดอย่างหนึ่งการกล่าวแสดงความคิดเห็นหรือการกล่าววิพากษ์วิจารณ์
2. การสัมภาษณ์หรือการสนทนาซึ่งมักเป็นการพูดระหว่างบุคคล 2 คน โดยฝ่ายหนึ่งเป็นครูนักเรียนหรือผู้ถูกสัมภาษณ์ซึ่งมักเป็นคำถามใหญ่เรียนได้แสดงทักษะพูดของตน
3. การอภิปรายหรือการโต้วาทีซึ่งมีการแสดงความคิดเห็นเป็นกลุ่มโดยมี กรรมการให้คะแนนผู้เรียนเป็นรายบุคคล ซึ่งผู้เรียนจะต้องแสดงความสามารถในการพูดทั้งที่ใด เตรียมมาล่วงหน้าและที่คิดขึ้นในสถานการณ์อย่างฉับไวโดยไม่ได้เตรียมมาล่วงหน้า ความสามารถที่ วัดได้จึงเป็นทั้งด้านแสดงความคิดเห็น การให้ข้อมูล ข่าวสารของตนเอง และการแลกเปลี่ยนโต้แย้ง ประเด็นหรือสนับสนุนขอความคิดเห็นหรือขอเสนอของผู้อื่น เนื่องจากการพูดเป็นการสื่อสารที่อาศัยท่วงทีวาจา ความชัดเจนชัดคำ น้ำเสียง ประกอบกับการใช้ภาษาการประเมินความสามารถในการใช้ทักษะพูดจึงควรคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้

1. การออกเสียงชัดเจนหรือไม่เพียงใด การลงเสียงหนักเบา การใช้เสียงขึ้นลง การเว้นจังหวะในการพูด

2. ท่วงที สีหน้า การสบตากับผู้ฟังว่าสอดคล้องและเหมาะสมกับการแสดงออกทางการพูดหรือไม่ และผู้พูดสามารถใช้อย่างใดผลหรือไม่

3. โครงสร้างประโยคที่เข้าใจถูกต้องหรือไม่

4. ใจความสำคัญของการพูด

5. รายละเอียดสนับสนุนหรือโต้แย้งพร้อมทั้งการให้เหตุผลหรือการขมวดทายการพูด

6. การรักษาสัมพันธภาพกับผู้พูดที่พูดด้วยโดยการใช้ปฏิสัมพันธ์ทางภาษาที่เหมาะสม

สรุปได้ว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษจะประสบความสำเร็จหรือไม่นั้น ผู้สอนเป็นผู้มีบทบาทอย่างไร ยิ่งผู้สอนต้องเป็นผู้ที่เข้าใจเนื้อหาวิชาเป็นอย่างดีมีรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ชัดเจนและที่สำคัญผู้สอนต้องศึกษาพฤติกรรมนักเรียนเพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับวัยของนักเรียน และเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมที่จัดขึ้นโดยใช้ภาษาอังกฤษในการพูดสื่อความหมายใหม่มากที่สุดในการสังเกตพฤติกรรม ทั้งหมด 5 ด้าน คือ ความสนใจในการสื่อสารความกระตือรือร้นในการสื่อสาร ความตั้งใจในการสื่อสาร ความพยายามที่จะสื่อสารโดยใช้ทั้งภาษาพูดและท่าทาง และความพยายามที่จะไม่ใช้ภาษาไทยในหองเรียนในการสังเกตพฤติกรรมด้านต่างๆ ผู้สอนจะประเมินจากการแสดงออกของ นักเรียนในระหว่างที่ทำกิจกรรม และปฏิกิริยาที่นักเรียนแสดงออกเมื่อได้รับคำสั่งให้ปฏิบัติกิจกรรม

2.2 การจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน Problem Based Learning หรือ PBL

เป็นรูปแบบการเรียนการสอนที่อาจเรียกชื่อใน ภาษาไทยอีกชื่อหนึ่งว่า การเรียนรู้โดยใช้ปัญญาเป็นฐาน ผู้ศึกษาคนควาได้ ศึกษาเอกสาร บทความที่เกี่ยวข้องกับ Problem Based Learning ดังต่อไปนี้

1. ความหมายของการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน

นักวิชาการได้ให้ความหมายของการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน ดังนี้

ยุวดี ฤชา (มนสภรณ์ วิฑูรเมธา. 2544:57 ; อ้างอิงมาจาก ยุวดี ฤชา. 2537:57) ให้ความหมายของการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานว่าหมายถึงวิธีการเรียนการสอนที่ใช้ “ปัญหา” เป็นเครื่องกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดความต้องการที่จะใฝ่หาความรู้เพื่อแก้ปัญหา ทั้งนี้โดยนักศึกษาเป็นผู้ตัดสินใจในสิ่งที่ต้องการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง และรู้จักทำงานรวมกัน เป็นทีมภายในกลุ่มโดยอาจารย์มีส่วนร่วมเกี่ยวข้องของน้อยที่สุด

ไพลิน นุกุลกิจ (มนสภรณ์ วิฑูรเมธา. 2544 : 57; อ้างอิงมาจาก ไพลิน นุกุลกิจ. 2539 : 5-12) ให้ความหมายของการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานว่า หมายถึงวิธีการที่ใช้ปัญหา/สถานการณ์เป็นจุดเริ่มต้นในการระบุความต้องการ (Need) การเรียนรู้ ผลการเรียนรู้ โดยจะมาจากกระบวนการทำงานเป็นกลุ่มซึ่งช่วยใหญ่ผู้เรียนมีความเข้าใจในสถานการณ์และสามารถ แก้ปัญหาได้

มนสภรณ์ วิฑูรเมธา (2544 : 57) ให้ความหมายของการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานว่าหมายถึงเทคนิคที่ใช้ปัญหา/สถานการณ์กระตุ้นใหญ่ผู้เรียนศึกษาคนควาด้วยตนเองรวมกับการทำงานเป็นกลุ่มอาจารย์เป็นผู้ช่วยเหลือเพื่อช่วยใหญ่ผู้เรียนสามารถแก้ปัญหาได้

จากความหมายของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน สรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน หมายถึง การจัดการเรียนการสอนโดยใช้เทคนิคที่ใช้ปัญหา/สถานการณ์กระตุ้นใหญ่

เรียนศึกษาคนควาด้วยตนเองรวมทั้งการทำงานเป็นกลุ่มอาจารย์เป็นผู้ช่วยเหลือเพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถแก้ปัญหาได้

2. แนวคิดและหลักการพื้นฐานของการเรียนการสอนแบบไขปัญหาเป็นฐาน

การเรียนการสอนแบบไขปัญหาเป็นฐานมีแนวความคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้อยู่ 2 ประการ คือ การเรียนรู้อยู่ที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Student - Centered) และการเรียนรู้อยู่แบบเอกเทศภาพ (Individualized Learning) (ทองจันทร์ หงสลดารมณ. 2537 : 59)

1. การเรียนรู้อยู่ที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มีทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีแนวคิดในการจัดการเรียนรู้ที่มีผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง คือ

1. ทฤษฎีมนุษยนิยมของโรเจอร์ (Rogea) มีความเชื่อว่าเป้าหมายของการศึกษา คือการอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนเห็นการเปลี่ยนแปลงในโลกและการเรียนรู้ คนเราอยู่ในโลกที่สิ่งแวดล้อมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องโดยที่มั่นคงนั้น คนต้องเรียนรู้ว่าจะเรียนรู้ได้อย่างไร เนื่องจากความรู้นั้นไม่มั่นคง โรเจอร์ เน้นกระบวนการเรียนรู้ (Learning Process) เป้าหมายการศึกษา คือ การอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ให้บุคคลมีพัฒนาการและเจริญเติบโตไปสู่การทำงานได้เต็มศักยภาพ หลักการพื้นฐานของการศึกษาแบบมนุษยนิยมที่ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จ ในการเรียนรู้ นั้น สรุปลงได้จากแนวคิดของ Maslow, Roger and Coombs (สุรางค์ โควตระกูล. 2541 : 59) ได้ดังนี้

1. ผู้เรียนจะเรียนได้ดีต่อเมื่อความจำเป็นพื้นฐาน 4 ประการแรกตาม หลักของมาสโลว์ (Maslow) ของผู้เรียนได้รับการตอบสนอง

2. ความรู้สึก (Feeling) มีความสำคัญเท่ากับความจริง (Fact) ฉะนั้นการเรียนรู้ควรจรรู้สึกอย่างไรมีความสำคัญเท่ากับการเรียนรู้ว่าจะคิดอย่างไร

3. ผู้เรียนจะเรียนรู้อย่างดีต่อเมื่อบทเรียนที่ผู้เรียนสนใจ และต้องการจะเรียนรู้

4. การเรียนรู้เรื่องกระบวนการเรียนรู้ว่าจะเรียนรู้อย่างไร มีความสำคัญมากกว่า

การเรียนรู้เนื้อหาความจริงต่างๆ

5. การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อผู้เรียนไม่รู้สึกวาทนถูกคุกคามหรือหวาดกลัว

6. การประเมินผลการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน มีความหมายและมีประโยชน์มา

กกว่าการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วยผู้อื่น

ในการเรียนรู้ที่มีความสำคัญในการศึกษา ครูควรมีกิจกรรมดังต่อไปนี้

1. ครูสร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้ผู้เรียนได้รับรู้สัมผัสกับปัญหาที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน เป็นสำคัญ

2. ครูจะเปิดเผย ยอมรับความรู้สึกของตนเองจริงใจในการสร้างสัมพันธ์ภาพกับผู้เรียน

3. ครูยอมรับผู้เรียนอย่างที่เขาเป็นเข้าใจความรู้สึกของผู้เรียน

4. จัดทรัพยากรแหล่งเรียนให้พร้อม ครูต้องจัดสรรเอกสาร ตำรา เครื่องใช้สถานที่

ปฏิบัติงาน ให้มีความพร้อมให้ผู้เรียนได้เลือกใช้แต่ไม่บังคับ

5. ครูไม่ใช้การบรรยาย ไม่มีการประเมินผลการเรียนรู้ ผู้เรียนโดยใช้เกณฑ์ภายนอกมา

ตัดสิน

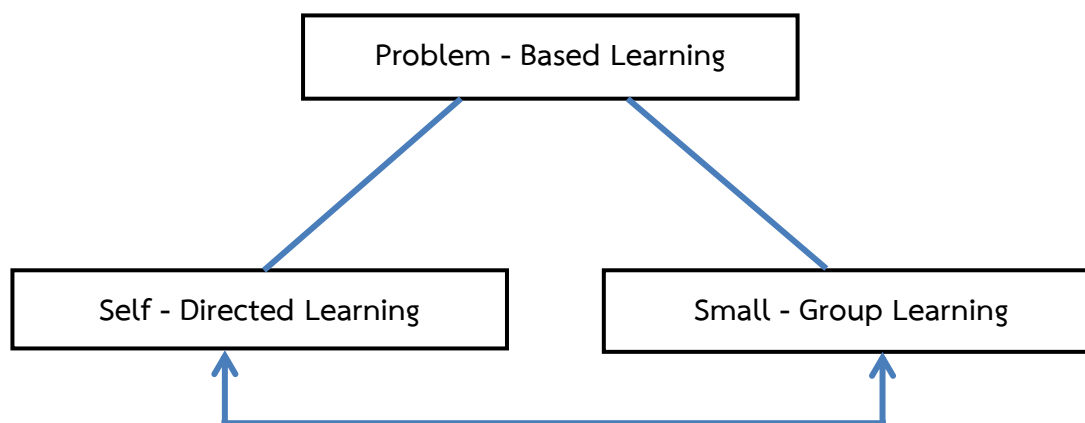
6. สร้างบรรยากาศในชั้นเรียนและสร้างสัมพันธ์ภาพกับผู้เรียนที่ส่งเสริม แรงจูงใจ

พื้นฐานของผู้เรียน

7. ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน คือ ผู้เรียนมีการปรับตัว ริเริ่มด้วยตนเองมีความรับผิดชอบในตนเอง มีการสร้างสรรค์งาน ซึ่งการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางนี้มี การกระตุ้นสนับสนุนใจความคิดของผู้เรียนและเห็นความสำคัญของการยอมรับผู้เรียน

2. การเรียนรู้แบบเอกัตภาพ (Individualized Learning)

เป็นการจัดการเรียนการสอนที่นำไปสู่วัตถุประสงค์ของผู้เรียนเป็นรายบุคคล หรือการจัดการเรียนการสอนที่คล้ายคลึง กับให้แกผู้เรียนเทคนิคการสอนอาจใช้อย่างเดียวหรือหลายอย่างรวมกันโดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนระบุ เป้าหมาย เลือกวิธีการเรียน เลือกสื่อและอุปกรณ์การเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละคน ดังนั้นในการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานจะต้องให้ผู้เรียนผานกลไก พื้นฐานในการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานอย่างครบถ้วน 3 ประการ (ทองจันทร์ หงสลดารมภ. 2537 : 60) คือ

ภาพประกอบ 1 กลไกพื้นฐานในการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน

1. Problem - Based Learning: การเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน คือ กระบวนการเรียนรู้ที่ผู้เรียนใช้ “ปัญหา” เป็นหลักในการแสวงหาความรู้ด้วยกลวิธีหาข้อมูลเพื่อพิสูจน์สมมติฐานอันเป็นการแก้ ปัญหาที่ผู้เรียน จะต้องนำปัญหามาเชื่อมโยงกับความรู้เดิม ความคิดที่มีเหตุผล และการแสวงหาความรู้ใหม่ กระบวนการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน สามารถเกิดขึ้นได้กับการเรียนรายบุคคล หรือการเรียนกลุ่มย่อยแต่การเรียนแบบกลุ่มย่อย จะช่วยให้ รวบรวมความคิดในการแก้ปัญหาได้กว้างขวางมากกว่า

2. Self - Directed Learning: การเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นวิธีการเรียนที่ ผู้เรียนมีเสรีภาพในการใช้ความรู้ความสามารถในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนจะต้องบริหาร เวลาของตนเอง กำหนดการดำเนินงานมีความรับผิดชอบต่อกลุ่ม คัดเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ด้วย ตนเองและการประเมินผลตนเองซึ่งการเรียนรู้ด้วยตนเองนี้ มีความแตกต่างจากการเรียนการสอนที่ เนนครูเป็นหลัก

3. Small - Group Learning: การเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อย เป็นวิธีการที่ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่นเป็น และยอมรับประโยชน์ของการทำงานร่วมกัน ให้คนควหาหาแนวความคิด

3. วัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนแบบไขปัญหาพื้นฐาน

การเรียนการสอนแบบไขปัญหาพื้นฐานมีวัตถุประสงค์ทางการศึกษาอยู่ 2 ประการ (มนสภรณ์ วิฑูรเมธา. 2544 : 57-58) คือ

- 1) นักศึกษาสามารถเรียนรู้เนื้อหาวิชาการได้ตามความต้องการ
- 2) สร้าง และพัฒนาทักษะในการแก้ปัญหา

การที่นักศึกษาจะบรรลุวัตถุประสงค์นี้อาจารยผู้สอนจะต้องจัดสภาพการณ์ หรือเงื่อนไขที่สนับสนุนให้เกิดการเรียนรู้ได้ 3 ขั้นตอน คือ

1. การกระตุ้นความรู้เดิม (Activation of Prior Knowledge) ความรู้เดิมของนักศึกษาเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้มาก จึงควรกระตุ้นความรู้เดิมออกจากความทรงจำของ นักศึกษาให้นำมาใช้ได้มากที่สุดสำหรับเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ใหม่

2. เสริมความรู้ใหม่ที่เฉพาะเจาะจง (Encoding Specificity) ส่งเสริมให้นักศึกษานำความรู้เดิมมาเป็นรากฐานในการเรียนรู้ใหม่จะช่วยให้เขาใจข้อมูลที่เป็ความรู้ใหม่มากขึ้นยังมีความคลาคลึงระหว่างสิ่งที่เรียนรู้ และสิ่งที่จะนำไปประยุกต์ใช้มากเท่าไรก็ยิ่งเรียนรู้ได้ดีมากเท่านั้น นอกจากนั้นประสบการณ์ที่จัดให้นักศึกษาควรสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้โดยตรงกับ สิ่งที่เขาจะต้องปฏิบัติทางวิชาชีพ

3. ต่อเติมความเข้าใจให้สมบูรณ์ (Elaboration of Knowledge) ความรู้เข้าใจในขอมูลต่างๆ จะสมบูรณ์ได้ หากนักศึกษามีโอกาสเสริมต่อความเข้าใจนั้น โดยการกระทำหลายอย่างเช่นการตอบคำถาม การจดบันทึก การอภิปราย การสรุป และการทดสอบสมมติฐาน ซึ่งเหล่านี้จะช่วยให้เกิดการจดจำได้แม่นยำและสามารถนำออกมาใช้ได้อย่างรวดเร็ว

4. กระบวนการจัดการเรียนการสอนแบบไขปัญหาพื้นฐาน

การเรียนการสอนแบบไขปัญหาพื้นฐานมีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียน แสวงหาความรู้ และนำความรู้นั้นมาแก้ปัญหาตามขั้นตอนการแก้ปัญหาของกระบวนการแก้ปัญหาพื้นฐาน นักวิชาการได้กล่าวถึงขั้นตอนสำคัญของการจัดการเรียนการสอน ดังต่อไปนี้

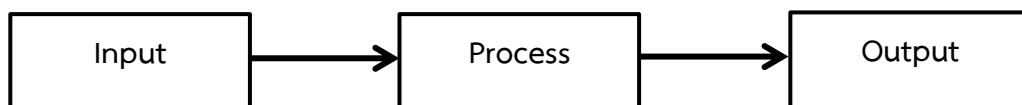
เฉลิม วราวิทย์ (2531 : 63) ให้นิยามว่า การจัดการเรียนการสอนแบบไข ปัญหาพื้นฐาน มี 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. การเตรียมการเรียนการสอน การเตรียมการสอนได้แก่การกำหนดวัตถุประสงค์และเนื้อหาพื้นฐาน ที่ผู้เรียนจะต้องศึกษาหาความรู้ การสร้างปัญหาที่สอดคล้องกับความจริงที่ปรากฏอยู่ในสังคมและเป็นแนวทางการประเมินผล เพื่อเสริมการเรียนการสอนแบบไขปัญหาพื้นฐาน และการแสวงหาความรู้ด้วยตัวผู้เรียน

2. การบริหารการเรียนการสอน ขั้นตอนนี้เป็นการนำแผนซึ่งเตรียมไว้ในขั้นตอนที่ 1 มาใช้กับผู้เรียน ที่มีกระบวนการสำคัญ 3 ประการ คือ

- 2.1 ระบุปัญหา (Problem Identification) เมื่อผู้เรียนได้รับปัญหาจากอาจารย์ผู้เรียนจะต้องค้นหาความรู้ให้ได้ว่าปัญหาที่แท้จริงคืออะไร โดยใช้กระบวนการคิดที่มีเหตุผลด้วยวิธีการเชื่อมโยงความรู้เดิมมาประยุกต์กับปัญหาเพื่อให้เกิดแนวความคิดใหม่ ในการกำหนดปัญหานั้นต้องคำนึงถึงระยะเวลาที่เรียนบางครั้งอาจกำหนดว่า 1 ปัญหาต่อสัปดาห์ (ยุวดี ฤชา. 2537 : 63)

ลักษณะของปัญหาที่ดี จะต้องเป็นปัญหาที่พบบ่อย สำคัญและเป็นปรากฏการณ์ที่เป็นจริงมีข้อมูล ประกอบต้องการการตัดสินใจที่ดีควรใช้คำอธิบายที่ให้ ความหมายชัดเจนสั้นเป็นปัญหาที่ครอบคลุมการเรียนรู้เนื้อหาหลายสาขาอย่างบูรณาการในการเตรียมปัญหาต่องานหลักเกณฑ์พื้นฐาน 3 ประการ คือ

ภาพประกอบ 2 กระบวนการเตรียมปัญหา

Input	สิ่งที่ป้อนให้ผู้เรียน คือปัญหาเพื่อให้เกิดการทำทหาย และจำเอนตองเขาใจปัญหานั้น
Process	จากปัญหาที่ผู้เรียนจำนำเขาสู่กระบวนการที่จะตอง วิเคราะห์ขอมูล แยกแยะปัญหา ตั้งสมมติฐาน เพื่อหาแนวทางแกปัญหาที่เริ่มจากการอาศัยความรุเดิมที่มีอยู่
Output	สิ่งที่คาดหวังว่าจะเกิดขึ้นกับผู้เรียนเมื่อผ่านกระบวนการ ดังกลาว เช่น เสนอแนะแนวทาง ในการรวบรวมขอมูลมาเพิ่มเติมในการแกปัญหา

2.2 การเรียนการสอนในกลุ่มย่อย (Small Group Tutorial Learning) เป็นวิธีการที่เหมาะสมที่สุดเพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ระดมความรุเดิม มาช่วยกันแกปัญหา และเกิดความรุใหม่ ในเวลาเดียวกันผู้เรียนและผู้สอนมีกระบวนการแลกเปลี่ยนความรุความคิดไปในทางที่ก้าหนดไวซึ่งในระยะนี้ผู้เรียนจะก้าหนดแนวทางการคนควหาความรุเพื่อนำมาแกปัญหาตอไปดวย การแบ่งภาระหน้าที่ให้ สมาชิกกลุ่ม ไปศึกษาหาความรุ

2.3 การแสวงหาความรุดวยตนเอง (Self Directed Learning) ผู้เรียนแต่ละคน จะช่วยกันไปแสวงหาความรุ และจะตองรับผิดชอบในการดำเนินงานของตนเอง ที่มีตอกลุมเพื่อใช้ในการ แก่ปัญหา

5. การนำรูปแบบการเรียนการสอนแบบไขปัญหาเป็นฐานไปใช้

การจัดการเรียนการสอนแบบไขปัญหาเป็นฐานของตน อาจทำให้มองเห็นว่าเป้นรูปแบบวิธี สอนที่เหมาะสมกับนักเรียนนักศึกษาในระดับชั้นสูงๆ หรือระดับอุดมศึกษา เพราะเป็นกระบวนการที่ต้อง อาศัยการตรวจสอบทบทวนการปฏิบัติงาน การก้าหนดประเด็นปัญหาการสืบคนขอมูล และวิเคราะห์ วิจัย ไม่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนวัยเด็กในชวงชั้นตงๆ ตามหลักสูตรการ ศึกษาชั้นพื้นฐาน แต่นั้นเป็น แนวความคิดที่ผิด เพราะวิธีสอนแบบนี้ไม่ได้จำกัดการใช้เฉพาะในกลุ่มผู้เรียนระดับชั้นสูงๆ เท่านั้น เพราะ กระบวนการเรียนรู้ทั้ง 6 ขั้นตอนสามารถนำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับเด็กวัยตงๆ โดยให้เรียนรู้ จากปัญหา ง่ายๆ มีโครงสร้างปัญหา สาเหตุเงื่อนไข ขอจำกัดตงๆ ที่ไม่ซับซ้อน

นอกจากนี้ ยังมีข้อสรุปจากแนวคิดของ ผกามาศ สงวนไทร (2546 : 16-17) ที่น่าสนใจและ เป็นแนว ทางการนำเทคนิควิธีการนี้ไปใช้ คือ การเรียนการสอนแบบ PBL นั้นต้องไขปัญหาเป็นพื้นฐานของ การเรียนรู้ ผู้เรียนจึงได้ฝฝนการใช้ทักษะตงๆ ในการศึกษาคนควดวย คือ ทักษะการคิดวิเคราะห์ การ ตัดสินใจและแกปัญหา เทคนิคการคนควหาขอมูล นอกจากนี้ ยังมีสิ่งที่จะต้องคำนึงถึงในเบื้องต้นคือการ จัดการเรียนการสอนแบบ PBL นั้น มีความเหมาะสมอย่างยิ่ง กับการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ ซึ่งต้องไข เทคนิคในการก้าหนดปัญหาการตั้งสมมติฐาน การวิเคราะห์หาสาเหตุดวยในทุกกระดับชั้น อนึ่ง ปัญหาที่

นำมาใช้ในบทเรียนควรเป็นปัญหาจริงที่เกิดขึ้น ในสถานการณ์จริง ชีวิตจริง มิใช่สถานการณ์สมมติที่อยู่นอกเหนือความเป็นจริง และมีลักษณะ บูรณาการเชิงสหวิทยาการระหว่างความรู้หลายสาขาสอดคล้องกับปรากฏการณ์ในโลกแห่ง ความจริง และเทคนิคการสอนแบบนี้มุ่งเน้นการให้ผู้เรียนแก้ปัญหาารวมกัน ซึ่งต้องจัดผู้เรียนเป็น กลุ่มย่อยให้สอดคล้องกับหลักการแก้ปัญหาซึ่งมีข้อสรุปว่าผู้เรียนที่รวมกันเป็นกลุ่มจะทำการแก้ไข ปัญหาได้ดีกว่ารายบุคคล กิจกรรมในการเรียนรู้ของนักเรียนจึงควรเน้นให้เป็นกิจกรรมกลุ่มส่วนใหญ่ เพื่อให้ได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะการทำงานร่วมกันเป็นทีมโดยกระบวนการวางแผนการลงมือปฏิบัติ โดยมีการซักถาม โต้ตอบ อภิปรายร่วมกันในระหว่างผู้เรียนเองและกับผู้สอน

ประเด็นสำคัญอีกอย่างหนึ่ง คือ การจัดการเรียนการสอนแบบ PBL เป็นการเรียนรู้ที่ให้อิสระแก่ผู้เรียนในการค้นหาความรู้และเรียนรู้ด้วยตนเอง นับตั้งแต่การกำหนด วัตถุประสงค์ในการเรียนตามปัญหาการเลือกแหล่งวิทยาการ การตรวจสอบและประเมิน ความก้าวหน้าในการเรียนของตน ดังนั้นแม้จะเน้นการเรียนรู้ด้วย กลุ่มเป็นหลัก แต่ก็เป็นวิธีการที่ไม่ได้ทอดทิ้งความเป้นตัวเองในผู้เรียนแต่ละคน

การจัดการเรียนการสอนแบบ PBL ได้รับการพัฒนามาใช้เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ในเส้นทาง การเรียนรู้ต่อเนื่องซึ่ง Medical Schools มาใช้ครั้งแรกเพื่อช่วยให้ผู้สำเร็จ การศึกษาสาขาแพทยศาสตร์ได้ การศึกษาเรียนรู้ต่อเนื่องตลอดชีวิต และได้ทำให้แพทย์ทั้งหลาย ที่ไม่ชอบการเขียน การฟัง การอ่านได้เรียน จากสิ่งที่ตนเองสร้างขึ้นในฐานะผู้เรียน เช่น บันทึกช่วยจำคำศัพท์เฉพาะ และสูตรต่างๆ ในการแก้ปัญหา ช่วยให้แพทย์เหล่านั้นหันกลับมามีความสุขและพึง พอใจในการเรียนรู้วิชาทางการแพทย์ต่อไป จัดเป็น ขอสนับสนุนจุดเน้นของการเรียนการสอนที่ให้อิสระ ปัญหาเป็นฐานการเรียนการสอนแต่ละครั้ง ทั้งปัญหาของผู้เรียนแต่ละคน ปัญหาของกลุ่มหรือปัญหาในสังคมนอกชั้นเรียน

ดังนั้น เพื่อให้บรรลุผลที่พึงประสงค์ตามแนวทางของ PBL ขางตน ผู้สอนจึงพึงให้ความสำคัญ และจัดการเรียนการสอนโดยยอมรับในเงื่อนไขสำคัญ 3 ประการ คือ

1. การใช้ความรู้เดิมเป็นฐาน โดยสอดคล้องกับหลักการที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้สอนต้อง กระตุ้น ให้ผู้เรียนได้ทบทวนความรู้เดิมและดึงความรู้เดิมออกมาใช้ในการศึกษา ข้อมูลใหม่เพื่อสร้างองค์ ความรู้ใหม่ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ต่อเนื่องและขยายวงความรู้ให้เพิ่มมากขึ้น

2. เรียนรู้ในสิ่งที่เป็นจริง มีอยู่จริงหรือคล้ายจริงมากที่สุด การเรียนรู้จึงจะตรงกับจุดมุ่ง หมายที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และใช้ประโยชน์ได้จริง เช่น การเรียนเรื่องการกำจัดแมลงที่เป็น อันตรายในนาข้าว ควรให้ได้ไปเรียนในนาข้าวที่มีจริง เพื่อสร้าง ประสบการณ์ตรงและจริงและนำเขาสู่แหล่ง ความรู้ทันที

3. ผู้เรียนควรได้เสริมต่อยอดความรู้ความเข้าใจที่มีโดยกิจกรรมที่ให้ปฏิบัติโดยการตอบ คำถาม จดบันทึก การรายงานหน้าชั้นหรือที่ประชุม ครูจึงควรมุ่งให้นักเรียนได้ ปฏิบัติกิจกรรมและแสดงออก ซึ่งความรู้ด้วยวิธีการต่างๆ กันอย่างหลากหลาย ซึ่งจะทำได้ง่ายและเห็น ผลงานด้วยกระบวนการกลุ่มย่อย ประมาณ 8-10 คน

6. การประเมินผลในการจัดการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน

ประเด็นสุดท้ายที่ควรกล่าวถึงในการจัดการเรียนการสอนแบบ PBL คือ เรื่องเกี่ยวกับการ ประเมินผล ซึ่งพบว่ามีจุดอ่อนที่สำคัญทั้งในประวัติที่ผ่านมาและยุคสมัยปัจจุบันคือ การขาดรูปแบบ เฉพาะในการประเมินผล ซึ่งแนวทางปฏิบัติ 4 ลักษณะ คือ

6.1 ครูผู้สอนต้องยึดมั่นในความสำคัญของนักเรียนและระลึกเสมอว่านักเรียนมีความรู้ เชี่ยวชาญในปัญหานี้มาไห้เรียน ซึ่งจะกระตุ้นให้ครูสร้างความมุ่งมั่นคาดหวังในความสำเร็จของผู้เรียน และ

ช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน มีความรู้สึกเป็นเจ้าของบทเรียนนั้นและแสดงบทบาทที่เหมาะสมในการเรียนตามบทเรียนนั้นมากยิ่งขึ้น

6.2 ครูต้องประเมินผลโดยตรงกับสิ่งที่สอน หากนักเรียนแสดงวิธีในการแก้ปัญหาในบทเรียนนั้นได้ ควรมีการประเมินผู้เรียนโดยเน้นผลการปฏิบัติงานความสำเร็จลงอย่างไร มากกว่าจะประเมินว่าผู้เรียนทำอย่างไร ไม่วาจะเป็นการประเมินว่าผู้เรียนมีวิธีการกำหนดปัญหา หรือสืบค้นหาข้อมูลอย่างไร ซึ่งไม่ใช่ผลสำเร็จของงานอย่างไรก็ตาม ครูก็ควรมีการประเมินโดยเน้นบูรณาการในรูปของสหวิทยาการที่สอดคล้องกับการเรียนการสอนจริง ทั้งการประเมินในเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ รวมทั้งการทดสอบแบบถูก-ผิด แบบเลือกตอบ การให้คนหาคำตอบแบบเจาะลึก และการสร้างสรรค์ผลงาน/ชิ้นงาน

6.3 จัดเตรียมแนวปฏิบัติงานสำหรับนักเรียนให้สอดคล้องกับความ ต้องการและคาดหวังของครูต่อความสำเร็จของนักเรียน ว่าผู้เรียนจะก้าวไปสู่ผลสำเร็จอย่างไร เช่นเดียวกับที่ครูจะต้องให้นักเรียนแสดงความมุ่งหวังของตนให้คนอื่นรับรู้ก่อนเมื่อเริ่มบทเรียน ซึ่งจะช่วยให้เด็กทราบจุดมุ่งหมายของตนและทราบว่าจะประเมินความก้าวหน้าของตนได้ อย่างไร ซึ่งจะต้องดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ใหม่ให้มีรายละเอียดที่พอเพียงตามความต้องการนั้น เพื่อนำไปสู่การประเมินที่สอดคล้องตรงกัน

6.4 ประเมินเมื่อเสร็จสิ้นกิจกรรมตามบทเรียนแล้วรวมกับ การประเมินระหว่างการเรียนรู้เป็นระยะ เพื่อทราบความก้าวหน้าของการเรียนและบ่งชี้พฤติกรรม การเรียนของผู้เรียน เพราะการประเมินเมื่อจบบทเรียนครั้งเดียวจะเป็นการสร้างความคิดและกดดัน ให้แก่ผู้เรียนเป็นอย่างมาก ขณะที่ในความเป็นจริงนั้น ความรู้ต่างๆ ที่ผู้เรียนได้รับเกิดจากการสะสมในชั้นตอนการเรียนการสอนและการแก้ปัญหา ครูจึงต้องใช้วิธีการประเมินอย่างต่อเนื่องเป็นระยะ ตลอดช่วงของบทเรียนการแก้ปัญหาที่เรียกว่าการประเมินตามสภาพจริง

7. บทบาทของผู้เรียนในกลุ่มย่อย

เป็นกระบวนการหนึ่งของการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน โดยผู้เรียนจะต้องมีบทบาทร่วมกันเพื่อแก้ปัญหาที่ได้รับ ให้ความร่วมมือภายในกลุ่มเพื่อสร้างวัตถุประสงค์การศึกษาถกเถียง ตอรองเพื่อสร้างกฎเกณฑ์ของกลุ่ม ร่วมกันทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลพร้อมที่จะให้คำติชมอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมาต่อสมาชิกของกลุ่มทุกคนและต้องมีความซื่อสัตย์ต่อกันโดยทุกคนทำงานที่กลุ่มมอบหมายให้ตรงเวลาที่กำหนดจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนแบบกลุ่มย่อย คือ การเรียนการสอน ในระหว่างสมาชิกด้วยกันเป็นกลุ่ม ร่วมมือกันทำงานทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน จะต้องเป็นผู้ทำหน้าที่เป็นผู้นำกลุ่มในการดำเนินการเรียนการสอน ได้แก่ ประธานและเลขานุการของกลุ่ม ดังนั้นสมาชิกทุกคนในกลุ่มจะต้องผลักดันกันเป็นผู้นำกลุ่ม เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ในการเป็นผู้นำกลุ่มได้ทั่วทุกคน

8. บทบาทผู้สอน

การเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานอาจารย์ผู้สอน จะมีบทบาทที่แตกต่างไปจากการเรียนการสอนแบบเดิม คือ ไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญที่ทำหน้าที่ให้ความรู้ ถ่ายทอดความรู้แก่ผู้เรียนเพียงอย่างเดียว แต่จะเป็นผู้จัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนรักในวิชานั้นให้มีวิธีเรียนที่ถูกต้องและเสริมสร้างสติปัญญาในระดับสูง นอกจากนี้ อาจารย์ยังมีบทบาทเป็นผู้อำนวยการ สอดส่องในการเรียน สร้างบทเรียนที่เป็นสถานการณ์ปัญหาที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในเนื้อหาที่เป็นแนวคิดสำคัญของปัญหานั้น ตลอดจนการประเมินผลการเรียนการสอนเป็นผู้อำนวยการสอดส่องในการเรียนการสอนที่ผู้เรียนจะเรียนรู้ด้วย ตนเองได้นั้นอาจารย์ผู้สอนจะต้องมีด้วยกัน 2 กลุ่ม คือ

1. ผู้เชี่ยวชาญ (Resource Person) เป็นผู้ให้ความรู้แก่ผู้เรียนใน แขนงที่ตนเชี่ยวชาญจะสอน เมื่อเป็นความต้องการของผู้เรียน และสอนในขอบเขต เนื้อหาที่ผู้เรียนต้องการ

2. ผู้อำนวยการความสะดวกในการเรียน (Facilitator or Tutor) อาจารย์จะต้องมีสมรรถภาพในการช่วยเหลือให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ โดยมีความสามารถในการแนะนำ (Guide) ไม่ใช่ชี้แนะ (Direct) ผู้อำนวยการความสะดวกการเรียนรู้ (Facilitator Learning) ไม่ใช่ให้ความรู้ (Dispense Information) อาจารย์จะต้องทำให้ผู้เรียนในกลุ่มเรียนรู้จากปัญหามีกิจกรรมที่แข่งขันและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเรียนรู้จากการค้นพบด้วยตนเอง ความสามารถของอาจารย์เป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญของคุณภาพและความสำเร็จของการจัดการเรียนการสอนแบบนี้

จะเห็นได้ว่าการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานนี้ อาจารย์อาจไม่จำเป็นต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญในสาขาใดสาขาหนึ่ง แต่ต้องถ่ายทอดทักษะในกระบวนการค้นคว้า หาความรู้ด้วยตนเองให้กับผู้เรียนทำให้เกิดความพอดีระหว่างการถามและการบอกหรือชี้แนะสิ่งที่ ผู้เรียนควรรู้โดยใช้คำถาม การสะท้อนกลับ การยืนยันข้อเท็จจริงที่ถูกต้องและเกี่ยวข้องของการกระตุ้น และแนะนำไปสู่แนวทางที่ต้องการ

9. ข้อดี ข้อเสียของการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

ข้อดี

1. ผู้เรียนได้เรียนรู้การแก้ปัญหาโดยตรงทำให้พัฒนาทักษะการ แก้ปัญหา สามารถถ้อย โยง ไปสู่การแก้ปัญหาที่ซับซ้อนในวิชาชีพและชีวิตประจำวันได้
2. พัฒนาทักษะการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
3. พัฒนาทักษะในการเรียนรู้ การติดต่อสื่อสาร และการทำงานร่วมกับผู้อื่น
4. พัฒนาทักษะในการคิดวิเคราะห์และการสังเคราะห์
5. ช่วยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้สิ่งใหม่ซึ่งในหลักสูตร ไม่ได้เปิดโอกาสให้
6. ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้อย่างมีโครงสร้างง่ายต่อการระลึกได้ และการนำมาใช้

ข้อจำกัด

1. อาจารย์จะต้องเปลี่ยนรูปแบบการสอนใหม่ เปลี่ยนบทบาทเป็น ผู้อำนวยการสอน จำเป็นต้องมีการอบรมก่อนที่จะวางแผน และจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบใช้ ปัญหาเป็นฐาน
2. อาจารย์ต้องมีความชำนาญในการเตรียมและเลือกสื่อการเรียน ทั้งที่เป็นเอกสาร โสตทัศนูปกรณ์ต่างๆ จึงจะทำให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์
3. มีการเปลี่ยนแปลงสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เช่น ห้องเรียนต้องมีห้องประชุมกลุ่มย่อย ห้องสมุด อุปกรณ์ช่วยสอน ดังนั้นสถาบันการศึกษาต้องเตรียม ในสิ่งเหล่านี้ ถ้าสถาบันขาดปัจจัยในการพัฒนานี้ การจัดการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน คงประสบผลสำเร็จได้ยาก

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับ Problem Based Learning สรุปได้ว่า PBLเป็นเทคนิควิธีที่ เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องการปฏิรูปการศึกษาด้วย การใช้ปัญหากระตุ้นการเรียนรู้ โดยมีจุดเน้นในการใช้ปัญหาที่คลุมเครือหรือไม่ชัดเจน แต่ละปัญหามีคำตอบเกินกว่าหนึ่งคำตอบหรือมี หนทางแก้ปัญหาได้หลายวิธี ที่จะนำไปสู่การค้นคว้าหาข้อมูลใหม่ เพื่อแก้ปัญหาดด้วยตนเอง ถึงแม้จะมีจุด เน้นที่เป็นปัญหากก็ตาม PBL ก็กลับไม่ใช่วิธีการสอนเพื่อแก้ปัญหา (Problem Solving Method) เพราะใน การเรียนการสอนแบบ Problem-Based Learning นั้นถือว่ปัญหาที่จะใช้ในการเรียนการสอนคือปัญหา ของผู้เรียน ใช้ปัญหาเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิด การเรียนรู้จากการแสวงหาความรู้ความเข้าใจในข้อมูล ต่างๆ ด้วยตนเอง เพื่อให้ได้พบคำตอบของปัญหานั้นๆ กระบวนการหาคำตอบนี้เองจะเป็นตัวช่วยให้ผู้เรียน เกิดทักษะในการแก้ปัญหาโดยอัตโนมัติ

2.3 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2552)

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษาคือ การประกอบอาชีพและการศึกษาตลอดชีวิตโดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่าทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพโดยมีจุดหมายมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพในการศึกษาคือ การประกอบอาชีพสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุขในฐานะเป็นพลเมืองไทยและพลโลก ซึ่งการพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความสมดุล ต้องคำนึงถึงหลักพัฒนาการทางสมองและพหุปัญญา (สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2552: 4-8)

1.1. เป้าหมายและความคาดหวังของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วย

1.1.1. ทำไมต้องเรียนภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลกและตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครองมีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่างๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิถีทัศน์ในการดำเนินชีวิต

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่นๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551: 220)

1.1.2. คุณภาพผู้เรียน

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ได้กำหนดคุณภาพผู้เรียนเมื่อผู้เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไว้ดังนี้

1.1.2.1 ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องที่ฟัง อ่านออกเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยคง่ายๆ และบทพูดเข้าใจง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน บอกความหมายของคำและกลุ่มคำที่ฟังตรงตามความหมาย ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่ายๆ

1.1.2.2 พูดยุติด้วยคำสั้นๆ ง่ายๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่ายๆ บอกความต้องการง่ายๆ ของตนเอง พุดขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเพื่อนบอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ใกล้เคียงหรือกิจกรรมต่างๆ ตามแบบที่ฟัง

1.1.2.3 พุดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์และสิ่งของตามที่ฟังหรืออ่าน

1.1.2.4 พูดและทำท่าประกอบ ตามมารยาทสังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา บอกรู้ชื่อและคำศัพท์ง่าย ๆ เกี่ยวกับเทศกาล /วันสำคัญ /งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย

1.1.2.5 บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคง่ายๆ ของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

1.1.2.6 บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

1.1.2.7 ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่ายๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

1.1.2.8 ใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว

1.1.2.9 มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเองครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และเวลาว่างและนันทนาการ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 300-450 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)

1.1.2.10 ใช้ประโยคคำเดียว (One word sentence) ประโยคเดียว (Simple sentence) ในการสนทนาโต้ตอบตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน

1.2 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ที่เป็นองค์ความรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ดังนี้

1.2.1 สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่างๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพูดและการเขียน

1.2.2 สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

ภาษาและวัฒนธรรม หมายถึง การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

1.2.3 สารที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น หมายถึง การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและเป็นพื้นฐานในการพัฒนาและเปิดโลกทัศน์ของตน

1.2.4 สารที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก หมายถึง การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

มาตรฐาน ต 4.1: ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2: ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

1.3 ตัวชี้วัดกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ตัวชี้วัดของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หมายถึง ตัวชี้วัดที่ระบุสิ่งที่ผู้เรียน ฟังรู้ และปฏิบัติได้ รวมทั้งคุณลักษณะของผู้เรียนในแต่ละระดับชั้น ซึ่งสะท้อนถึงมาตรฐานการเรียนรู้ มีความเฉพาะเจาะจง และมีความเป็นรูปธรรม นำไปใช้ในการกำหนดเนื้อหา จัดทำหน่วยการเรียนรู้ จัดการเรียนการสอน และเป็นเกณฑ์สำคัญสำหรับการวัดประเมินผลเพื่อตรวจสอบคุณภาพผู้เรียน โดยการวิจัยครั้งนี้ได้วิเคราะห์ตัวชี้วัด ที่กำหนดไว้ดังนี้

1.3.1 สารที่ 1: ภาษาเพื่อการสื่อสาร

1.3.1.1 มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

1) ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ และคำชี้แจงง่ายๆ ที่ฟังและอ่าน
2) อ่านออกเสียงข้อความ นิทานและบทร้อยกรอง (Poem) สั้นๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน

3) เลือก/ระบุประโยคและข้อความให้สัมพันธ์กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียง (Non-text information) ที่อ่าน

4) ระบุหัวข้อเรื่อง (Topic) ใจความสำคัญ (Main idea) และตอบคำถามจากการฟังและอ่านบทสนทนา นิทาน และเรื่องสั้น

1.3.1.2 มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก และความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

1) สนทนา แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรม และสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน

2) ใช้คำขอร้อง ให้คำแนะนำ และคำชี้แจง ตามสถานการณ์

3) พูดและเขียนแสดงความต้องการขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่างๆ อย่างเหมาะสม

4) พุดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม

5) พุดและเขียนแสดงความรู้สึก และความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่างๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบอย่างเหมาะสม

1.3.1.3 มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ โดยการพุดและการเขียน

1) พุดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเองกิจวัตรประจำวัน ประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว

2) พุด/เขียน สรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระ (Theme) ที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/เหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจของสังคม

3) พุด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมหรือเรื่องต่างๆ ใกล้ตัว พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ

1.3.2 สาระที่ 2: ภาษาและวัฒนธรรม

1.3.2.1 มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

1) ใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางสุภาพเหมาะสม ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

2) บรรยายเกี่ยวกับเทศกาลวันสำคัญ ชีวิตความเป็นอยู่ และประเพณีของเจ้าของภาษา

3) เข้าร่วม/จัดกิจกรรมทางภาษา และวัฒนธรรมตามความสนใจ

1.3.2.2 มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

1) บอกความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่างๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

2) เปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลองวันสำคัญ และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษากับของไทย

1.3.3 สาระที่ 3: ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

1.3.3.1 มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและเป็นพื้นฐานในการพัฒนาและเปิดโลกทัศน์ของตน

1) ค้นคว้า รวบรวม และสรุปข้อมูล/ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพุด/การเขียน

1.3.4 สาระที่ 4: ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

1.3.4.1 มาตรฐาน ต 4.1: ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชนและสังคม

1) ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

1.3.4.1 มาตรฐาน ต 4.2: ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

1) ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น/ค้นคว้า ความรู้/ข้อมูลต่างๆ

จากสื่อและแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

จากสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัดของกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่กล่าวมาข้างต้นสรุป ได้ว่าการเรียนรู้ที่ต้องการให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนหลังจากที่ได้ผ่านกระบวนการเรียนรู้ที่มีความสอดคล้องกับการพัฒนาทักษะความสามารถทางภาษาของนักเรียน ไม่ว่าจะเป็นการเข้าใจกระบวนการพูด การฟัง การอ่าน การเขียน และสื่อสารข้อมูล ความคิดเห็น และความคิดรวบยอดในเรื่องต่างๆ ได้อย่างสร้างสรรค์ มีประสิทธิภาพ และมีสุนทรียภาพ ตลอดจนเข้าใจและถ่ายทอดเนื้อหาสาระภาษาต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ จากแหล่งข้อมูลที่หลากหลาย

1.4 การวัดและการประเมินผล

การประเมินเป็นส่วนที่สำคัญและจำเป็นต่อกระบวนการเรียนการสอน (กรมวิชาการ, 2545: 149) ซึ่งมีความหมายมากกว่าการให้เป็นเกรดหรือคะแนนรวม แต่เป็นการสร้างสรรค์ในทางบวก และให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) เกี่ยวกับความก้าวหน้าของผู้เรียน เพื่อตรวจสอบว่าการสอนนั้นบรรลุเป้าหมายในระดับใด การประเมินที่ดีส่วนหนึ่งต้องเป็นเสมือนเครื่องช่วยในการเรียน และอีกส่วนหนึ่งเป็นเสมือนเครื่องมือในการวัด และบ่งบอกถึงความสามารถของผู้เรียนตลอดหลักสูตรตามมาตรฐานการเรียนรู้ หลักการสำคัญในการประเมินผล คือ การประเมินผลควรมีลักษณะเป็นกระบวนการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน เน้นคุณลักษณะและความสามารถของผู้เรียนเป็นภาพรวมผลการประเมินต้องชี้ให้เห็นผลการปรับปรุงการสอนของครู และความสำเร็จของผู้เรียนตามเป้าหมายหลักสูตร บ่งบอกถึงความสามารถในการนำความรู้ และทักษะไปใช้ในชีวิตจริงได้เน้นที่การวัดกระบวนการ (Process) เท่าๆ กับการวัดผลผลิต (Product) ของกระบวนการ ข้อมูลที่จะนำมาใช้ประเมินจะต้องได้มาโดยกระบวนการเก็บรวบรวม จากแหล่งข้อมูลที่หลากหลายและเพื่อให้สอดคล้องกันจึงเน้นไปที่การวัดและการประเมินผลที่จะนำไปสู่การชี้ให้เห็นถึงสภาพที่แท้จริงของผู้เรียนและสภาพจริงของการเรียนการสอน

กล่าวโดยสรุปได้ว่า หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อใช้แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร สร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล แสดงความรู้สึกนึกคิด ความคิดรวบยอดในเรื่องต่างๆ อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะใช้ประโยคประสมและประโยคซับซ้อนที่ใช้สื่อความหมายตามบริบทต่างๆ อ่าน เขียน ข้อความที่เป็นความเรียงและไม่เป็นความเรียง ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ มีองค์ความรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสืบค้นและแสวงหาความรู้เพิ่มเติม ตลอดจนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้ เพื่อที่จะทำให้เกิดคุณภาพตามที่คาดหวังไว้

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.4.1 งานวิจัยในประเทศ

พิทักษ์ สนวนดี (2550 : 105 - 106) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องอินเทอร์เน็ตและการสร้างเว็บเพจการคิดวิเคราะห์ และเจตคติต่อการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA) และการจัดการเรียนรู้ โดยไขปัญหาเป็นฐาน (PBL) ผลการวิจัย พบว่า แผนการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและเทคโนโลยีชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยไขปัญหาเป็นฐานมีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.08/82.01 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 แผนการเรียนรู้โดยไขปัญหาเป็นฐานมีดัชนีประสิทธิผล เท่ากับ 0.7141

รัชนิวรรณ สุขเสนา (2550 : 127) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องบทประยุกต์กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยไขปัญหาเป็นฐาน (PBL) กับการเรียนรู้ตามคู่มือครู ผลการศึกษาพบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยไขปัญหาเป็นฐาน (PBL) มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.60/82.10 ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยไขปัญหาเป็นฐาน (PBL) เท่ากับ 0.6211 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนรู้อยู่ที่ 62.11 นักเรียนที่เรียนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยไขปัญหาเป็นฐาน (PBL) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า นักเรียนที่เรียนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 นักเรียนที่เรียนโดยไขปัญหาเป็นฐาน (PBL) มีความพึงพอใจในการเรียนรู้โดยรวมอยู่ในระดับมาก

สายใจ จำปาหวาย (2549 : 107-108) ได้ศึกษาผลการเรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยไขปัญหาเป็นฐานและรูปแบบของ สสวท. เรื่องบทประยุกต์ ที่มีต่อการเรียนรู้ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัย พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ คณิตศาสตร์ เรื่องบทประยุกต์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยไขปัญหาเป็นฐาน มีประสิทธิภาพ 81.41/79.44 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด และมีดัชนีประสิทธิผล 0.7104 หรือมีคะแนนเพิ่มขึ้นคิดเป็นร้อยละ 71.04 นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้โดยไขปัญหาเป็นฐานมีความสามารถในการให้เหตุผลทางคณิตศาสตร์ เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่า นักเรียนที่เรียนรู้ตามรูปแบบของ สสวท. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศุภิสรา โททอง (2547 : 88) ได้ศึกษาการเปรียบเทียบผลการเรียนรูระหว่างการสอน โดยไขปัญหาเป็นฐาน (PBL) กับการสอนตามคู่มือของ สสวท. กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยไขปัญหาเป็นฐาน (PBL) มีผลการเรียนรู้อาจารย์การเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่องการวัดความยาวสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือของ สสวท. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยไขปัญหาเป็นฐาน (PBL) สาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง การวัดความยาว มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

2.4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

กริฟฟิซ (Griffith. 2005 : 2170-B) ได้ศึกษาการแข่งขัน FIRST Robotics รูปแบบของการเรียนรู้โดยไขปัญหาเป็นหลัก : การเปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนและความสนใจในวิชา วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และเทคโนโลยีของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาพบว่า การเปลี่ยนแปลงทางด้านเจตคติของนักเรียนก่อนทดลองและหลังทดลองของทั้งสองกลุ่มคล้ายคลึงกันและเจตคติของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกัน โดยกลุ่มทดลองมีเจตคติค่อนข้างสูง

ชีโคทาส (Chikotas. 2005 : 1242-A) ได้ศึกษาเรื่องการเรียนรู้จากปัญหาเป็นฐานในการศึกษาของพยาบาลผกหัสั้ รวมถึงการผกหัสั้ในคลินิก : จากมุมมองของผู้ผกหัสั้ของนักศึกษาพยาบาลจำนวน 13 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความพึงพอใจในการผกหัสั้วิชาชีฟของพวกเขาในคลินิก โดยพวกเขายอมรับว่า ความชำนาญของการทำงานในคลินิกนั้นมาจากการเรียนรู้โดยใช่ปัญหาเป็นฐาน (PBL) ซึ่งมีประโยชน์มาก PBL เป็นหลักการที่ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรง และพบว่า ข้อมูลของบทเรียนต่างๆ ที่ได้จากห้องเรียนที่มีการใช้หลักสูตร PBL เขาไปสอนสามารถนำขอมูลนั้นไปประยุกต์ในวิชาชีฟพยาบาลได้จริง รวมไปถึงการพัฒนาความสามารถในการวินิจฉัยโรคของคนไข้ใน คลินิก ผลการวิเคราะห์ขอมูลยังสนับสนุนว่าหลักสูตร PBL นี้คือการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงของผู้เรียน และเป็นการเรียนรู้ที่ต้องใช้เวลาจนตลอดชีวิต จากมุมมองของทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ พบว่า มีความสัมพันธ์อย่างแนบแน่นและเป็นการสร้างความรู้ ความเข้าใจที่ดีระหว่างการใช้หลักสูตร PBL กับการผกหัสั้วิชาชีฟในคลินิกของพยาบาลผกหัสั้ จากการศึกษาคนควาเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมาแล้วสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช่ปัญหาเป็นฐานเป็นรูปแบบวิธีสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เป็นหลักการที่ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์ตรง มีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนให้ดีขึ้น

บทที่ 3 วิธีดำเนินการศึกษาคนควา

การศึกษาวิจัยเรื่อง การจัดการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะการพูด
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 โรงเรียนเลยพิทยาคม ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน
ดังต่อไปนี้

- 3.1 ขอบเขตของการศึกษาวิจัย
- 3.2 เครื่องมือและวิธีสร้างเครื่องมือ
- 3.3 เทคนิคการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.4 ขั้นตอนดำเนินการวิจัย
- 3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ขอบเขตของการศึกษาวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน มีขอบเขตการศึกษาวิจัย ดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 ภาคเรียนที่ 1 ปการศึกษา 2562 โรงเรียนเลยพิทยาคม
อำเภอเมืองเลย จังหวัดเลย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 19 จำนวน 1 ห้องเรียน
มีนักเรียนทั้งหมด 50 คน

2. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาจากหลักสูตร
การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
โดยได้ศึกษาสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ คำอธิบายรายวิชา และหน่วยการเรียนรู้ แลวเลือกหน่วย (Unit)
และเรื่อง (Topic) ที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน และเป็นเหตุการณ์ใกล้ตัว ซึ่งมีความ
เหมาะสมที่เหมาะสมกับทักษะการพูด ดังนี้

2.1 Unit 2 : People (Topic) Friend	จำนวน 1 แผน 4 ชั่วโมง
2.2 Unit 3 : Interest (Topic) Food	จำนวน 1 แผน 4 ชั่วโมง
2.3 Unit 5 : Health (Topic) Choices	จำนวน 1 แผน 4 ชั่วโมง

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาวิจัยดำเนินการใน
ภาคเรียนที่ 1 ปการศึกษา 2562

3.2 เครื่องมือและวิธีสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ในการพัฒนาทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้การจัดการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ประกอบไป
ด้วยกิจกรรมใบงาน และแบบประเมินทักษะการพูด จำนวน 3 แผน โดยมีวิธีสร้างดังนี้ วิธีสร้างแผนการ
เรียนรู้

1. ศึกษาเอกสารหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สาระการเรียนรู้ภาษาต่าง
ประเทศ เอกสารเกี่ยวกับการพูดการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ตาราง 1 แสดงผลการวิเคราะห์แผนการจัดการเรียนรู้

เรื่อง	วัตถุประสงค์	เนื้อหา	เวลา (ชั่วโมง)
People	<p>ต 1.1.4 เข้าใจ ตีความและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อความ ขอมูล และข่าวสารจากสื่อ สิ่งพิมพ์หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์</p> <p>ต 1.2.4 ใ้ภาษาเพื่อแสดงความรู้สึกของ ตนเองเกี่ยวกับเรื่องราวต่างๆ ในชีวิตประจำวัน โดยใช้ประโยชน์จากสื่อการเรียนทางภาษา และผลจากการฝึกทักษะต่างๆ</p> <p>ต 1.3.3 นำเสนอความคิดเห็นที่มีต่อเหตุการณ์ต่างๆ ได้อย่างสร้างสรรค์</p> <p>ต 4.1.1 ใ้ภาษาอังกฤษตามสถานการณ์ต่างๆ ภายในสถานศึกษาและชุมชน ด้วยวิธีการและรูปแบบที่หลากหลาย</p>	Friends	4
Interests	<p>ต 1.1.1 เข้าใจภาษาทางท่าง น้ำเสียง ความรู้สึกของผู้พูดรวมทั้งเข้าใจ คำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ คำอธิบายที่พบในสื่อจริง</p> <p>ต 1.2.3 ใ้ภาษาเพื่อขอ และให้ขอมูล อธิบายบรรยายเปรียบเทียบ เรื่องราวต่างๆ ในชีวิตประจำวันของตนเอง ใ้ประโยชน์จากสื่อ การเรียนทางภาษาและผลจากการฝึกทักษะในการวางแผนการเรียน</p> <p>ต 1.3.4 นำเสนบทละครสั้น (skit) เหตุการณ์หรือขอมูลจากสื่อประเภทต่างๆ ตามความสนใจด้วยความสนุกสนาน</p>	Food	4
Health	<p>ต 1.1.1 เข้าใจภาษาทางท่าง น้ำเสียง ความรู้สึกของผู้พูดรวมทั้งเข้าใจ คำสั่ง คำขอร้อง คำแนะนำ คำอธิบายที่พบในสื่อจริง</p> <p>ต 1.2.3 ใ้ภาษาเพื่อขอและให้ขอมูล อธิบายบรรยาย เปรียบเทียบเรื่องราวต่างๆ ในชีวิตประจำวันของตนเอง ใ้ประโยชน์จากสื่อ การเรียนทางภาษาและผลจากการฝึกทักษะในการวางแผนการเรียน</p> <p>ต 1.3.2 นำเสนอความคิดรวบยอดเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัวหรือเหตุการณ์ต่างๆ</p>	Choice	4

2. จัดทำแผนการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน เพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยแผนการสอนประกอบด้วย

2.1 กิจกรรมการพูด โดยใช้แนวการสอนแบบปัญหาเป็นฐาน มี 3 ขั้นตอนดังนี้

2.1.1 กิจกรรมก่อนการพูด (Pre- Speaking) เป็นขั้นการสอนที่ครูแนะนำคำศัพท์ โครงสร้างถึงความรู้เดิมของนักเรียนออกมาใช้ในการศึกษาข้อมูลใหม่

2.1.2 กิจกรรมระหว่างการพูด (While- Speaking) เป็นขั้นการสอนที่ใช้ กิจกรรมการเรียนการสอนโดยให้นักเรียนฝึกพูดให้คำแนะนำ พูดแสดงบทบาทสมมติ ตาม โครงสร้างทางภาษา

2.1.3 กิจกรรมหลังการพูด (Post-Speaking) เป็นขั้นการสอนที่ใช้เทคนิคที่ใช้ปัญหา หรือสถานการณ์กระตุ้นให้ผู้เรียนศึกษาความด้วยตัวเองรวมทั้งการทำงานเป็นกลุ่ม อาจารย์ เป็นผู้ช่วยเหลือเพื่อ ช่วยให้ผู้เรียนสามารถแก้ปัญหาได้แล้วออกมานำเสนอผลงาน

3. นำแผนการเรียนรู้ที่จัดทำขึ้นส่งหัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา และความสอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

4. แก้ไขปรับปรุงแผนการเรียนรู้เกี่ยวกับเนื้อหาที่นำมาใช้ในการสร้างบทสนทนาให้ มีความเหมาะสมกับระดับชั้น และปรับกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานใหม่มีความ เหมาะสมกับวัยของนักเรียน

5. ปรับปรุงแผนการเรียนรู้ในประเด็นการสร้างแบบประเมินทักษะการพูด โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแบบ Rubic Score เพื่อให้สามารถประเมินทักษะการพูดของนักเรียนได้อย่างถูกต้อง แล้วจัดทำแผนการเรียนรู้นำไปใช้กับกลุ่มนักเรียนผู้ร่วมศึกษาค้นคว้า

3.3 ขั้นตอนดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยปฏิบัติการ (Action Research) ซึ่งผู้วิจัยได้นำหลักการและขั้นตอนของการวิจัยปฏิบัติการของเคมมีสและแมคแทกกาท โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. ส่วนที่ 1 การสำรวจปัญหา ผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเลยพิทยาคม อำเภอเมืองเลย จังหวัดเลย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 19 พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ขาดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะคิดว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยาก ไม่เห็นประโยชน์ในการเรียน ส่งผลให้นักเรียนขาดทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสาร ทั้งนี้เพราะผู้ศึกษาค้นคว้าไม่ได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสาร และไม่ได้กำหนดสถานการณ์ให้นักเรียนนำความรู้ และทักษะในการติดต่อสื่อสารไปใช้เป็นแต่เพียง การสอนให้นักเรียนรู้จักการพูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อจดจำแล้วไปทำแบบทดสอบ วัดผลปลายภาคเรียนเท่านั้น ซึ่งทำให้นักเรียนไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสาร และนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงทักษะการพูดของนักเรียนยังไม่ได้ได้รับการพัฒนา ผู้ศึกษาค้นคว้าจึงได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารความรู้เกี่ยวกับการสอนโดยใช้การจัดการเรียนรู้ โดยใช้ปัญหาเป็นฐานซึ่งเป็นวิธีสอนที่เหมาะสมกับการเรียนการสอนภาษาที่สอง ทั้งนี้เพราะการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานเป็นเทคนิควิธีที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องการปฏิรูปการศึกษาด้วยการใช้ปัญหากระตุ้นการเรียนรู้ โดยมีจุด เน้นในการใช้ปัญหาที่คลุมเครือ หรือไม่ชัดเจน แต่ละปัญหามีคำตอบเกินกว่าหนึ่งคำตอบหรือมีหนทางแก้ปัญหาได้หลายวิธี ที่จะนำไปสู่การค้นคว้าหาข้อมูลใหม่เพื่อแก้ปัญหาดวยตนเอง เพราะการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานนั้นถือว่าปัญหาที่จะใช้ในการเรียนการสอนคือปัญหาของผู้เรียน ปัญหาเป็นตัวกระตุ้นให้ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ จากการ

แสวงหาความรู้ความเข้าใจในข้อมูลต่างๆ ด้วยตนเอง เพื่อให้ได้พบคำตอบของปัญหานั้นๆ กระบวนการหาคำตอบนี้เองจะเป็นตัวช่วยให้ผู้เรียนเกิดทักษะใน การแก้ปัญหาโดยอัตโนมัติ ผู้ศึกษาค้นคว้าซึ่งเป็นครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับ ม. ต้น โรงเรียนเลยพิทยาคม ได้ตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักเรียนด้านทักษะการพูดจึงมีความสนใจที่จะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานซึ่งจะส่งผลให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

2. ส่วนที่ 2 เป็นขั้นปฏิบัติการในรูปวงจรมีทั้งหมด 3 วงจร ซึ่ง 1 วงจร มี 4 ขั้นตอน ดังนี้

2.1 ขั้นวางแผน (Planning) ผู้ศึกษาค้นคว้าได้ดำเนินการสร้างแผนการเรียนรู

2.2 ขั้นปฏิบัติตามแผน (Action) ลงมือปฏิบัติตามแผนการเรียนรู้ที่เตรียมไว้

2.3 ขั้นสังเกต (Observation) ขั้นนี้ผู้ศึกษาค้นคว้า ใช้เทคนิคเก็บรวบรวมข้อมูล คือ การ

สังเกตแบบไม่มีโครงสร้าง โดยผู้ศึกษาค้นคว้าทำการสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน พฤติกรรมการสอน ตัวเองโดยการบันทึกวิดีโอระหว่างการสอนและหลังจากสอนเสร็จแต่ละครั้ง ผู้ศึกษาค้นคว้าทำการบันทึกเหตุการณ์ต่างๆ โดยการดูวิดีโอที่บันทึกไว้ในระหว่างสอน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ละเอียดมากขึ้น การสังเกตโดยผู้ร่วมศึกษาค้นคว้าเป็นผู้สังเกตและบันทึกพฤติกรรมของครูในระหว่างทำการสอน เช่น การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน อารมณ์ของครูขณะจัดกิจกรรม และบรรยากาศใน การจัดการเรียนการสอน การเขียนอนุทินของนักเรียน เป็นการเขียนบันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับตัว นักเรียนระหว่างการเรียนรู้ ตลอดทั้งการเขียนแสดงความรู้สึกต่อกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ การจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ซึ่งจะบันทึกเมื่อเสร็จสิ้นการเรียนในแต่ละครั้ง และการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้างโดยการบันทึกเทป เป็นการเลือกสัมภาษณ์ความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

2.4 ขั้นสะท้อนผลการปฏิบัติการ (Reflection) ขั้นนี้เป็นการนำข้อมูลที่ได้จากเทคนิคสังเกตแบบไม่มีโครงสร้างของผู้ศึกษาค้นคว้า การสังเกตโดยผู้ร่วมศึกษาค้นคว้า และการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง มารวม วิเคราะห์ วิจัยระหว่างผู้ศึกษาค้นคว้า และครูผู้ร่วมศึกษาค้นคว้าที่ทำการสังเกต เพื่อให้ได้ข้อเสนอแนะแนวทางในการศึกษาพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และปรับปรุงคุณภาพของแผนการเรียนรูเพื่อพัฒนาทักษะการพูดในวงจรต่อไป

3.4 เทคนิคการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เทคนิคการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. การสังเกตแบบไม่มีโครงสร้าง มี 2 ลักษณะ คือ

1.1 การสังเกตของผู้ศึกษาค้นคว้า เป็นการสังเกตพฤติกรรม การเรียนของนักเรียนที่เกิดขึ้นในระหว่างดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน และทำการบันทึกข้อมูลเมื่อสิ้นสุด การสอนแต่ละครั้ง โดยดูวิดีโอประกอบ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ละเอียดครอบคลุมยิ่งขึ้น

1.2 การสังเกตโดยผู้ร่วมศึกษาค้นคว้า ผู้ร่วมศึกษาค้นคว้าสังเกตบันทึกพฤติกรรม การเรียนการสอนของครู พฤติกรรม การเรียนและการพูดของนักเรียน และทำการบันทึกขณะสังเกต

2. การเขียนอนุทินของนักเรียน เป็นการเขียนบันทึกของนักเรียนเพื่อเล่าถึง ประสบการณ์ที่รับระหว่างเรียน และแสดงความรู้สึกต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน เพื่อพัฒนาทักษะการพูด

3. การสัมภาษณ์ ผู้ศึกษาค้นคว้าเลือกสัมภาษณ์นักเรียนบางคนเพื่อให้ได้ข้อมูลเพิ่มเติมจากอนุทินและจากการสังเกต

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล การจัดการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ปฏิบัติการและเก็บรวบรวมข้อมูลในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. สอนตามแผนการเรียนรู้ในวงจรที่ 1 คือ แผนการเรียนรู้ที่ 1 โดยมีการสังเกตแบบไม่มีโครงสร้างของผู้ศึกษาคนควา โดยใช้การบันทึกวิดีโอ การเขียน อนุทินของนักเรียน และการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง โดยใช้การบันทึกเทป ผู้ศึกษาคนควา และครูผู้รวมศึกษาคนควานำข้อมูลจากการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้ง 4 เทคนิคมาวิเคราะห์ เพื่อให้ได้ ข้อเสนอแนะ และแนวทางในการแก้ไขปรับปรุง

2. ปรับปรุงแผนการเรียนรู้ในประเด็นสถานการณ์ปัญหาที่นำมาให้นักเรียนฝึกปฏิบัติเนื่องจากคำศัพท์ยากเกินไปนักเรียนไม่เข้าใจเนื้อหา โดยปรับให้เนื้อหาที่มีความยากเหมาะสมกับ ระดับชั้นของนักเรียนเพื่อใช้ในวงจรที่ 2

3. สอนตามแผนการเรียนรู้ในวงจรที่ 2 คือ แผนการเรียนรู้ที่ 2 โดยมีการสังเกตแบบ ไม่มีโครงสร้างของผู้ศึกษาคนควา โดยใช้การบันทึกวิดีโอ การเขียนอนุทินของนักเรียน และการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง โดยใช้การบันทึกเทป ผู้ศึกษาคนควา และครูผู้รวมศึกษาคนควานำข้อมูลจากการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้ง 4 เทคนิคมาวิเคราะห์ เพื่อให้ได้ข้อเสนอแนะ และแนวทางในการแก้ไขปรับปรุง

4. ปรับปรุงแผนการเรียนรู้โดยเพิ่มสื่อการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนในทดลองขึ้นเพื่อใช้ในวงจรที่ 3

5. สอนตามแผนการเรียนรู้ในวงจรที่ 3 คือ แผนการเรียนรู้ที่ 3 โดยมีการสังเกตของ ผู้ศึกษาคนควา และครูผู้รวมศึกษาคนควา โดยใช้การบันทึกวิดีโอ และการเขียนอนุทินของนักเรียน โดยใช้การบันทึกเทป ผู้ศึกษาคนควาและครูผู้รวมศึกษาคนควานำข้อมูลจากการเก็บรวบรวมข้อมูล ทั้ง 3 เทคนิคมาวิเคราะห์ เพื่อให้ได้ ข้อเสนอแนะ และแนวทางในการแก้ไขปรับปรุง

6. รวบรวมข้อมูลการใช้แผนการเรียนรู้ในการพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลเชิงคุณภาพ เป็นการนำข้อมูลจากแหล่งข้อมูล คือ การสังเกตโดยใช้การบันทึกวิดีโอ การสัมภาษณ์ และการเขียนอนุทินของนักเรียน นำข้อมูลเหล่านี้มาวิเคราะห์แต่ละวงจร โดยใช้เทคนิคสามเส้า (Triangulation) โดยการตรวจสอบความเที่ยงตรงของข้อมูลที่เก็บรวบรวมมา ได้จาก 3 วิธี ประกอบด้วย การสังเกต การสัมภาษณ์ และการเขียนอนุทินของนักเรียน เพื่อนำข้อมูล มาตรวจสอบความเที่ยงตรงแล้วนำเสนอตามรูปแบบการวิจัยปฏิบัติการ

2. ข้อมูลเชิงปริมาณ เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการทำใบงาน และแบบประเมินทักษะการพูดในแต่ละวงจร มาวิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย ร้อยละของคะแนนที่นักเรียนทำได้

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอ โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน
ดังนี้

ตอนที่ 1 ความสามารถด้านทักษะการพูดของนักเรียนก่อนทำการศึกษา

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ความสามารถด้านทักษะการพูดของนักเรียนก่อนทำการศึกษา

ความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/7 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนเลยพิทยาคม อำเภอเมืองเลย จังหวัดเลย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 19 จำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งหมด 50 คน พบว่า นักเรียนจำนวน 11 คน สามารถพูดสนทนาโต้ตอบตามสถานการณ์ต่างๆ ได้และสามารถพูดสื่อสาร ด้วยประโยคที่ยาวและซับซ้อนขึ้นได้ นักเรียนจำนวน 30 คน สามารถพูดคำศัพท์ วลี หรือประโยคสั้นๆ เพื่อสื่อสารได้บางแต่ไม่สามารถพูดนำเสนอความรู้ด้วยประโยคที่ยาวและซับซ้อนขึ้นได้เลย นักเรียนจำนวน 9 คน สามารถออกเสียงคำศัพท์ตามครูหรือเพื่อนได้เท่านั้น ไม่สามารถพูดเอง และขณะที่พูดนักเรียนส่วนใหญ่จะแสดงสีหน้าวิตกกังวลไม่มีความมั่นใจในการพูด พูดไม่เป็นธรรมชาติ และพูดติดขัดเสมอ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การสะท้อนผลการปฏิบัติในวงจรที่ 1 ผู้ศึกษาคนควาไชเกม Rally โดยจัดเป็นฐานที่มีบัตรสถานการณ์ปัญหา 7 ฐาน แต่ละ ฐานจะมี 1 บัตรสถานการณ์โดยให้นักเรียนแต่ละกลุ่มคิดวิธีแก้ปัญหา
ดังนี้

ฐานที่ 1 บัตรสถานการณ์ที่ 1 เพื่อนในหอทุจริตในการสอบ

ฐานที่ 2 บัตรสถานการณ์ที่ 2 นักเรียนคนหนึ่งไม่ชอบไหวพ้อ- แมสุบบุหรี

ฐานที่ 3 บัตรสถานการณ์ที่ 3 นักเรียนคนหนึ่งได้รับค่าไชจ่ายไม่เพียงพอ

ฐานที่ 4 บัตรสถานการณ์ที่ 4 น้องสาวชอบโดดเรียน ฐานที่ 5 บัตรสถานการณ์ที่ 5

น้องชายชอบฟงดนตรี ขณะที่ดินเองทำการบ้าน

ฐานที่ 6 บัตรสถานการณ์ที่ 6 เพื่อนในหอชอบคุยกันในเวลาเรียน

ฐานที่ 7 บัตรสถานการณ์ที่ 7 เพื่อนชอบลอกการบ้านของตนเอง

ผู้วิจัยดำเนินการจัดกิจกรรม โดยจัดนักเรียนเข้ากลุ่มๆ ละ 6 คน จำนวน 7 กลุ่ม แจกบัตรเขาฐานที่แสดงลำดับหมายเลขฐานที่กลุ่มตนเองจะได้เขาศึกษา นักเรียนทุกกลุ่มเขาฐานลำดับที่ 1 ของแต่ละกลุ่ม แลวอ่านบัตรสถานการณ์และช่วยกันระดมความคิดเสนอคำแนะนำการแก้ปัญหา จากการสังเกตในชั้นระดมสมองพบว่านักเรียนทุกกลุ่มไม่รู้คำศัพท์ ในบัตรสถานการณ์ จึงต้องถามความหมายคำศัพท์ จากผู้ศึกษาคนควาอยู่ตลอดเวลา หลังจากนั้นแต่ละกลุ่มช่วยกันแต่งประโยคให้คำแนะนำแลวฝกขอม พูดในกลุ่มและพูดนำเสนอต่อผู้ศึกษาคนควาภายในเวลา 5 นาที แลวจึงเปลี่ยนฐาน แต่ละกลุ่มเวียน เขาฐานจนครบทุกฐาน ผลปรากฏว่านักเรียนมีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมายรวมกัน แต่ทุกกลุ่มทำงานชากว่ากำหนดจะเห็นได้จากเขาฐานของแต่ละกลุ่มชากว่ากำหนดไว้เพราะว่า เสียเวลากับการทำความ

เขาใจบัตรสถานการณ์ สวนการพูดนำเสนอปรากฏว่า นักเรียน 2 กลุ่มใช้โครงสร้างภาษาสวนใหญ่ให้ถูกต้องสื่อสารได้บาง แต่ยังขาดความคล่องแคล่ว ประหม่าเล็กน้อย นักเรียน 5 กลุ่มใช้โครงสร้างภาษาไม่ถูกต้องเป็นสวนมากสื่อสารได้เล็กน้อย ขาดความคล่องแคล่ว ประหม่าค่อนข้างมาก

จากขอมูลการสัมภาษณ์นักเรียน จำนวน 15 คน นักเรียนสวนใหญ่มีความคิดเห็นตรงกัน คือ นักเรียนมีความพอใจในกิจกรรมการเรียนแบบ Rally เพราะได้เคลื่อนไหว และได้ทำงานร่วมกัน แต่คำศัพท์ในบัตรสถานการณ์ค่อนข้างยาก จึงต้องถามความหมายคำศัพท์กับครูตลอดเวลา

สรุปผลการจัดกิจกรรมโดยใช้ปัญหาเป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แผนการเรียนรูที่ 1 เรื่อง การพูดให้คำแนะนำ จากการปฏิบัติกิจกรรมในวงจรที่ 1 พบว่า มีนักเรียนจำนวน 2 กลุ่มได้คะแนนอยู่ในเกณฑ์พอใช้ นักเรียนจำนวน 5 กลุ่ม ได้คะแนนอยู่ในระดับปรับปรุงโดยภาพรวมนักเรียนมีทักษะการพูดอยู่ในระดับปรับปรุง คิดเป็นร้อยละ 46.11 ปัญหาที่ต้องนำไปแก้ไขในวงจรต่อไป คือ ทำอย่างไรจึงจะช่วยให้นักเรียนรู้ความหมายคำศัพท์ที่ปรากฏในบัตรสถานการณ์ 2 การสะท้อนผลจากการปฏิบัติในวงจรที่ 2 ผู้ศึกษาค้นคว้าได้แก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในวงจรที่ 1 ที่นักเรียนไม่รูความหมายคำศัพท์ ที่ปรากฏในบัตรสถานการณ์ โดยใช้เกมในชั้นระหว่างพูดผู้ศึกษาค้นคว้าจัดทำบัตรคำศัพท์ชื่ออาหาร ของชาติต่างๆ คือ อาหารญี่ปุ่น อาหาร อิตาลี อาหารอเมริกัน อาหารไทย และอาหารจีน จำนวน 10 บัตร และบัตรภาพอาหารของชาติต่างๆ คืออาหารญี่ปุ่น อาหารอิตาลี อาหารอเมริกัน อาหารไทย และอาหารจีน จำนวน 10 ภาพ ไว้อาจำนวน 2 ชุด และแบ่งนักเรียนเป็น 2 ทีม แลแจกบัตรภาพ และบัตรคำศัพท์ที่เตรียมไว้ให้ทีละ 1 ชุด แต่ละทีมช่วยกันจับคู่บัตรภาพและบัตรคำศัพท์ใหญ่ถูกต้อง โดยสามารถเปิดหาความหมายของคำศัพท์จากพจนานุกรมได้ แลนำมาบัตรคำศัพท์และบัตรภาพทั้ง 10 คู่ ไปติดบนกระดานหน้าชั้นเรียน แลร่วมกันตรวจคำตอบ ทีละจับคู่บัตรคำศัพท์และบัตรภาพได้ถูกต้องมากที่สุดทีมนั้นเป็นผู้ชนะ หลังจากนั้นในชั้นหลังพูดผู้ศึกษาค้นคว้าได้จัดกิจกรรมโดยใช้ปัญหาเป็นฐาน โดยจัดนักเรียนเขากลุ่มๆ ละ 6 คน จำนวน 7 กลุ่ม เพื่อให้นักเรียนฝึกพูดเกี่ยวกับการสั่งอาหารโดยกำหนดบัตรสถานการณ์ ในการสั่งอาหารระหว่างพนักงานเสิร์ฟและลูกค้า โดยกำหนดเป็นพนักงานเสิร์ฟ 1 คน ลูกค้าจำนวน 5 คน ที่ต้องสั่งอาหารต่างกันคือ Japanese Food, Italian Food, American Food, Thai Food และ Chinese Food แลแจกให้ทุกกลุ่มอ่านบัตร สถานการณ์ที่ได้รับและในชั้นอ่านบัตรสถานการณ์ พบว่า จากการฝึกโดยใช้เกมในชั้นระหว่างพูด ทำให้แต่ละกลุ่มเขาใจประโยคที่ปรากฏในบัตรสถานการณ์ได้ดีขึ้นหลังจากนั้นแต่ละกลุ่มระดม ความคิดในการเขียนบทสนทนาในการสั่งอาหารระหว่างพนักงานเสิร์ฟและลูกค้า นักเรียนฝึกพูดบทสนทนาในการสั่งอาหารระหว่างพนักงานเสิร์ฟและลูกค้า แลทุกกลุ่มพูดแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียน จากการสังเกตในชั้นระดมสมองพบว่า นักเรียนสวนมากเขาใจบัตรสถานการณ์ได้ดีขึ้น นักเรียนสวนมากมีความสนใจในการปฏิบัติกิจกรรมร่วมกัน ช่วยกันเขียนบทสนทนา มีความมั่นใจ ในการฝึกพูดตามบทที่ตนเองได้รับ และมีความสุขสนุกสนานในการแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียน สวนการพูดแสดงบทบาทสมมติปรากฏว่า นักเรียนทุกกลุ่มมีความมั่นใจในการพูดตามบทที่ได้รับมากขึ้น แต่ยังไม่คล่องแคล่ว จากการสังเกตการพูดของนักเรียนทั้ง 7 กลุ่มพบว่า นักเรียน 4 กลุ่ม สามารถใช้โครงสร้างภาษาได้ถูกต้องเป็นสวนใหญ่ สื่อสารได้บาง แต่ยังขาดความคล่องแคล่ว ประหม่าเล็กน้อย นักเรียน 3 กลุ่มใช้โครงสร้างภาษาไม่ถูกต้องเป็นสวนมาก สื่อสารได้เล็กน้อย พูดไม่ต่อเนื่อง พูดติดขัด ประหม่า

จากขอมูลการสัมภาษณ์นักเรียน จำนวน 15 คน นักเรียนสวนใหญ่มีความคิดเห็นตรงกัน คือ นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเขียนบทสนทนาตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ ทำให้ทุกคนได้แสดง ความคิดเห็น แต่มีนักเรียนบางส่วนพูดได้ยังไม่คล่องแคล่ว พูดได้ทีละคำไม่เป็นประโยคที่สมบูรณ์

สรุปผลการจัดกิจกรรมโดยไขปัญหาเป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การพูดสั่งอาหาร จากการปฏิบัติกิจกรรมในวงจรที่ 2 พบว่านักเรียนได้คะแนนอยู่ในระดับพอใช้ จำนวน 4 กลุ่ม ระดับปรับปรุง จำนวน 3 กลุ่ม โดยภาพรวมนักเรียนมีทักษะการพูดอยู่ในระดับปรับปรุง คิดเป็นร้อยละ 55.36 ปัญหาที่ต้องนำไปแก้ไขในวงจรต่อไป คือ ทำอย่างไรจึงจะจัดกิจกรรมให้นักเรียนพูดได้ คล่องแคล่วมากขึ้น 3. การสะท้อนผลจากการปฏิบัติวงจรที่ 3 ผู้ศึกษาค้นคว้าได้แก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในวงจรที่ 2 ที่นักเรียนเรียนพูดไม่คล่องแคล่ว โดยในชั้นระหว่างพูดผู้ศึกษาค้นคว้า แจกใบงานที่มีบทสนทนาความเจ็บป่วยหลายๆ สถานการณ์ แลวเปิดแถบบันทึกเสียงให้นักเรียนฝึกพูดตามทั้งชั้นเป็นกลุ่ม และเป็นคู่ตามลำดับ จนนักเรียน สามารถพูดตามแถบบันทึกเสียงได้ถูกต้อง หลังจากนั้นในชั้นหลังพูด ผู้ศึกษาค้นคว้าได้จัดกิจกรรมโดยไขปัญหาเป็นฐานเพื่อให้นักเรียนฝึกพูดเกี่ยวกับการให้คำแนะนำความเจ็บป่วย โดยกำหนดบัตร สถานการณ์ 7 สถานการณ์ ได้แก่ บัตรสถานการณ์ที่ 1 Flu บัตรสถานการณ์ที่ 2 Headache บัตรสถานการณ์ที่ 3 Toothache บัตรสถานการณ์ที่ 4 Cold บัตรสถานการณ์ที่ 5 Stomachache บัตร สถานการณ์ที่ 6 Sore Throat บัตรสถานการณ์ที่ 7 Cough และ แจกใบกลุ่มละ 1 บัตรสถานการณ์ ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มระดมความคิดเขียนบทสนทนาในการให้คำแนะนำเกี่ยวกับความเจ็บป่วย ฝึกพูดบทสนทนาในกลุ่มของตนเอง แลวจับคู่พูดแสดงบทบาทสมมติหน้าชั้นเรียน จากการที่ผู้ศึกษา ค้นคว้าให้นักเรียนได้ฝึกพูดตามแถบบันทึกเสียงในชั้นระหว่างพูดทำให้นักเรียนพูดออกเสียง คำศัพท์ และประโยค ได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงเนหนักและเสียงสูงต่ำ และพูดได้คล่องแคล่ว เป็นธรรมชาติมากยิ่งขึ้นจากการสังเกตนักเรียนมีความตั้งใจในการฝึกพูดถาม-ตอบ ปฏิบัติกิจกรรมด้วยความสนุกสนาน มีความมั่นใจในการแสดงบทบาทสมมติมากขึ้น สอนการพูดปรากฏว่านักเรียนพูดให้คำแนะนำตามสถานการณ์ได้อย่างเหมาะสม สามารถออกเสียงคำศัพท์ ประโยค ได้อย่างคล่องแคล่วและเป็นธรรมชาติ จากการสังเกตการพูดของนักเรียนจำนวน 7 กลุ่ม พบว่า นักเรียน 5 กลุ่มใช้โครงสร้างภาษาส่วนใหญ่ได้ถูกต้องสื่อสารได้บ้าง คล่องแคล่ว แต่ยังประหม่าเล็กน้อย

จากข้อมูลการสัมภาษณ์นักเรียน จำนวน 15 คน พบว่า นักเรียนมีความสุขในการเรียน เพราะได้ทำงานร่วมกัน และมีโอกาสได้นำเสนองานของกลุ่มทุกคน จึงทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการพูดตามบทบาทสมมติมากขึ้น

สรุปผลการจัดกิจกรรมโดยไขปัญหาเป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การพูดให้คำแนะนำ จากการปฏิบัติกิจกรรม ในวงจรที่ 3 พบว่านักเรียนได้คะแนนอยู่ในระดับพอใช้ จำนวน 5 กลุ่ม ระดับปรับปรุง จำนวน 2 กลุ่ม โดยภาพรวมนักเรียนมีทักษะการพูดอยู่ในระดับพอใช้ คิดเป็นร้อยละ 62.22

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และขอเสนอแนะ

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในครั้งนี้ ผู้ศึกษาคนควาได้สรุปผลการศึกษา ดังนี้

- 5.1 ความมุ่งหมายของการศึกษาคนควา
- 5.2 สรุปผล
- 5.3 อภิปรายผล
- 5.4 ขอเสนอแนะ

5.1 ความมุ่งหมายของการศึกษาคนควา

เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเลยพิทยาคม โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน

5.2 สรุปผล

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาคนควา เรื่องการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้ศึกษาคนควา สรุปผลในแต่ละวงจร ดังนี้

วงจรที่ 1 ผู้ศึกษาคนควาใช้กิจกรรมตามฐาน 7 ฐาน แต่ละฐานจะมี 1 บัตรสถานการณ์ และจัดนักเรียนเป็นกลุ่มๆ ละ 6 คนจำนวน 7 กลุ่ม ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเวียนเข้าฐาน ศึกษาบัตรสถานการณ์แต่ละฐานแล้วร่วมกันคิดวิธีแก้ปัญหา หลังจากนั้นนักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันพูดนำเสนอ วิธีแก้ปัญหา นักเรียนส่วนมากพูดไม่ถูกต้องตามโครงสร้างทางภาษา นักเรียนมีความประหม่า นอกจากนั้นยังพบว่าทุกกลุ่มทำงานได้ช้ากว่าเวลาที่กำหนดเพราะไม่มีความหมายคำศัพท์ที่ปรากฏในบัตรสถานการณ์จึงต้องแก้ปัญหาในวงจรต่อไป

วงจรที่ 2 ผู้ศึกษาคนควาใช้กิจกรรมปัญหาโดยแจกบัตรสถานการณ์ในรานอาหาร และให้นักเรียนแต่ละกลุ่มอ่านบัตรสถานการณ์แล้วช่วยกันคิดและแสดงบทบาทสมมุติตามบัตร สถานการณ์ ซึ่งในวงจรที่ 1 นักเรียนมีปัญหา นักเรียนไม่รู้คำศัพท์ในบัตรสถานการณ์ ฉะนั้นในวงจรนี้ผู้ศึกษาคนควาแก้ปัญหาโดยแนะนำคำศัพท์ที่ปรากฏในบัตรสถานการณ์และฝึกให้นักเรียนจำคำศัพท์โดยใช้เกม ซึ่งก็ทำให้นักเรียนแต่ละกลุ่มทำความเข้าใจบัตรสถานการณ์และทำกิจกรรมนี้ได้ทันเวลา สวมกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมุตินั้นปรากฏว่าทุกกลุ่มมีความมั่นใจในการพูดมากขึ้น แต่ก็ยังพูดได้ไม่คล่องแคล่วเท่าที่ควรจึงต้องแก้ปัญหาในวงจรต่อไป

วงจรที่ 3 ผู้ศึกษาคนควาใช้กิจกรรมปัญหาโดยจัดทำบัตรสถานการณ์ความเจ็บป่วย 7 สถานการณ์ แต่ละกลุ่มจะได้รับบัตรสถานการณ์กลุ่มละ 1 บัตร แล้วเขียนบทสนทนาในการให้ คำแนะนำเกี่ยวกับความเจ็บป่วย ฝึกพูดในกลุ่ม แล้วจับคู่แสดงบทบาทสมมุติหน้าชั้นเรียน และในวงจรที่แล้วนักเรียนพูดไม่ค่อยถูกต้อง และไม่คล่องแคล่วในวงจรนี้ผู้ศึกษาคนควาจึงแก้ปัญหา โดยในขั้นก่อนพูด ผู้ศึกษาคนควาให้นักเรียนฝึกพูดตามบทสนทนาเกี่ยวกับอาการเจ็บป่วย และการแนะนำผู้ป่วยหลายๆ สถานการณ์โดยให้นักเรียนได้ฝึกตามบทหลายๆ รอบเมื่อแสดงบทบาท สมมุติทำให้นักเรียนแต่ละกลุ่มออกเสียงคำศัพท์และ

ประโยคใดคลองแคลวและเป็นธรรมชาติมากขึ้น และยังพบว่านักเรียนมีความสนุกสนานปฏิบัติกิจกรรมมากกว่าวงจรถัดมา

5.3 อภิปรายผล

ผลจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามกระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน มีทั้งหมด 3 วงจร โดยวงจรที่ 1 กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ได้ใช้บัตรสถานการณ์เพื่อให้คำแนะนำใน รูปแบบของ Rally พบว่านักเรียนมีปัญหาตามคำศัพท์ที่ปรากฏในบัตรสถานการณ์ เมื่อถึงวงจรที่ 2 ผู้ศึกษาค้นคว้าได้แก้ปัญหาโดยใช้เกมจับคู่ภาพและคำศัพท์ หลังจากได้ใช้วิธีดังกล่าว พบว่า นักเรียน สามารถเข้าใจความหมาย คำศัพท์ที่ปรากฏในบัตรสถานการณ์ได้ และในวงจรที่ 2 กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานยังคงใช้บัตรสถานการณ์ในการสั่งอาหาร พบว่า นักเรียนยังพูดได้ ไม่นคล่องแคลว ผู้ศึกษาได้ดำเนินการแก้ไขโดยใช้กิจกรรมฝึกพูดตามแถบบันทึกเสียง พบว่า นักเรียน พูดตามแถบบันทึกเสียงได้ถูกต้อง และคล่องแคลวมากขึ้น ในวงจรที่ 3 ผู้ศึกษาค้นคว้าได้ใช้บัตรสถานการณ์พูดให้คำแนะนำเกี่ยวกับอาการเจ็บป่วย ซึ่งนักเรียนสามารถพูดให้คำแนะนำได้ถูกต้องตามสถานการณ์มีความตั้งใจในการฝึกพูด สนุกสนาน ออกเสียงคำศัพท์ ประโยคใดอย่างคล่องแคลวมากขึ้น จากผลที่กล่าวมาข้างต้นแสดงว่ากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานช่วยให้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนพัฒนาเพิ่มขึ้น ทั้งนี้เป็นเพราะกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ผู้เรียนได้เรียนรู้การแก้ปัญหาโดยตรงทำให้พัฒนาทักษะการแก้ปัญหา สามารถถ่ายโยงไปสู่การแก้ปัญหาที่ซับซ้อนในชีวิตประจำวันได้ เป็นการพัฒนาทักษะในการเรียนรู้ การติดต่อสื่อสาร และการทำงานร่วมกับผู้อื่น นอกจากนี้กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ยังพัฒนาทักษะในการคิด วิเคราะห์และการสังเคราะห์ ช่วยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้สิ่งใหม่ ซึ่งในหลักสูตรไม่ได้เปิด โอกาส ให้ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้อย่างมีโครงสร้างอย่างต่อเนื่องและการนำมาใช้ และเป็นเทคนิคที่ใช้ ปัญหาหรือสถานการณ์กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ร่วมกันทำงานเป็นกลุ่ม ซึ่งสอดคล้องกับที่ มนสภรณ์ วิฑูรณเมธา (2544 : 57) ได้ให้ความหมายของการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐานว่า หมายถึง เทคนิคที่ใช้ปัญหา/สถานการณ์กระตุ้นให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองรวมทั้งการทำงานเป็น กลุ่ม อาจารย์เป็นผู้ช่วยเหลือเพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถแก้ปัญหาได้ ซึ่งจากเหตุผลที่กล่าวมาทำให้การจัด กิจกรรม การเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 5 เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับผลการวิจัย ของอัลเฟลด์ท (Ahlfeldt, 2004 : 21-A) ได้ศึกษาการใช้การเรียนรู้ที่อาศัยปัญหาเป็นฐานในห้องเรียน วิชาการพูดในที่สาธารณะ ผลการวิเคราะห์พบว่า การเรียนรู้ที่อาศัยปัญหาเป็นฐานเป็นวิธีการสอนที่มี ประสิทธิภาพวิธีหนึ่งในรายวิชาพื้นฐานการพูดในที่สาธารณะ นักเรียนในห้องเรียนที่เรียนรู้ที่อาศัย ปัญหา เป็นฐานทำคะแนนสุนทรพจน์ได้ดีกว่านักเรียนในห้องเรียนแบบปกติ มีการเข้าร่วมการใช้ อุปกรณ์และ เนื้อหาของรายวิชามากกว่า และมีความวิตกกังวลในการพูดน้อยกว่านักเรียนที่เรียนแบบปกติ สอดคล้องกับ พิทักษ์ สอนดี (2550 : 105-106) ได้ศึกษาพบว่า แผนการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศและเทคโนโลยี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานมีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.08/82.01 และยังสอดคล้องกับ รัชนิวรรณ สุขเสนา (2550 : 127) ได้ศึกษาพบว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL) มีประสิทธิภาพเท่ากับ 0.60/82.10 ดัชนีประสิทธิผลของแผนการจัดกิจกรรมการ เรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL) เท่ากับ 0.6211 แสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนรู้อยู่ละ 62.11 นักเรียนที่เรียนจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL) มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สูงกว่า นักเรียนที่เรียน ตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 นักเรียนที่เรียนโดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL) มีความพึงพอใจในการเรียนรู้โดยรวมอยู่ในระดับมาก

5.4 ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ควรออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานที่หลากหลาย และการใช้สื่อการสอนที่เป็นของจริงใกล้ตัว หางาย มีในท้องถิ่น และนักเรียนมีส่วนร่วมในการผลิต สื่อเหล่านั้นด้วยก็จะ เกิดประโยชน์อย่างยิ่ง

1.2 เนื้อหาที่ใช้ในการเรียนการสอน ควรมีการเชื่อมโยงเรื่องที่ใกล้ตัว มีความทันสมัย เป็นเรื่องที่นักเรียนพบเห็นในชีวิตประจำวัน จะเป็นแรงจูงใจในการช่วยทำให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ มีความสนใจและสามารถพัฒนาทักษะการพูดได้รวดเร็วและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

1.3 กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ควรจัดให้นักเรียนอย่างหลากหลาย น่าสนใจ และสร้างสรรค์ เป็นการกระตุ้นความคิด นักเรียนเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติ สามารถนำไปใช้ในชีวิตจริง และมีเจตคติที่ต่อการเรียนภาษาอังกฤษต่อไป

1.4 การดำเนินการสอนโดยใช้กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการ ครูผู้สอนควรศึกษา รูปแบบของการวิจัยให้เกิดความเข้าใจอย่างชัดเจน และควรศึกษาสภาพปัญหา เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการวางแผน การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับสภาพปัญหาที่แท้จริง

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาคนควาครั้งต่อไป

2.1 ควรพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

2.2 ควรพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานเพื่อพัฒนาทักษะ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับชั้นอื่นๆ

2.3 ควรเปรียบเทียบผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐานกับเทคนิควิธีสอน อื่นๆ เช่น การใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน เป็นต้น

ภาคผนวก

บัตรคำศัพท์

smoke

heat

enough

exams

parents

hate

angry

smell

clothes

horrible

Text 1

Nick : Hi, everyone. I've got a problem. My parents don't give me enough pocket money. All my friends go to the cinema every week and I can't go with them. What should I do?

Text 2

What should I do?

One of my friends cheated in the school exams– she copied someone else's answers. I don't know what to do. Should I tell the teacher? He'd be really angry.

My parents smoke all the time and I really hate it. It makes my clothes smell horrible!

Hi, everybody. I've got a problem. Three students talk in class, the teacher keeps us all in at lunchtime.

Hi, everyone. I've got a problem. My brother likes to listen to music when I do my homework.

Task 1

Direction : Read the problem card and write the advice.

- 1.....
.....
- 2.....
.....
- 3.....
.....
- 4.....
.....

Group.....

- 1..... 2..... 3.....
- 4..... 5..... 6.....

บัตร Rally

I've got a problem. My sister keeps skipping school. I don't want my parents to know. If they know, They will punish her. What should I do?

Hi, everyone. I've got a problem. My brother likes to listen to music when I do my homework. What should I do?

Hi, everybody. I've got a problem. Three students talk in class, the teacher keep us all in at lunchtime. What should I do?

Hi, everyone. I've got a problem. My parents don't give me enough pocket money. All my friends go to the cinema every week and I can't go with them. What should I do?

My friend copies all my homework. When he asks for it. I can't say 'no'. He's a mate. It isn't fair, though. I do all the hard work and he does nothing for me!

My best friend has started shoplifting and I don't know what to do. She's stolen some pens and magazines from a local shop.

My parents smoke all the Time and I really hate it. It makes my clothes smell horrible!

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ : คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- ดวงเดือน แสงชัย. (2533). **การสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ผกาภาศ สงวนไทร. (2546). **การจัดการเรียนรู้โดยการใช้ปัญหาเป็นฐาน, การศึกษาพยาบาล**. 14 (2) : 16-24 ; พฤษภาคม – สิงหาคม.
- พิทักษ์ สอนดี. (2550). **การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องอินเทอร์เน็ตและการสร้างเว็บเพจการคิดวิเคราะห์ และเจตคติต่อการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA) และการจัดการเรียนรู้โดยการใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL)**. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ไพลิน นุกุลกิจ. (2539). **การใช้ปัญหาเพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง**. วารสารวิทยาลัยบรมราชชนนี. 11 : 5-12 ; มกราคม-เมษายน.
- มนสภรณ์ วิฑูรเมธา. (2544). **การเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นหลัก (Problem Based Learning/PBL)**. รั้งสิตสารสนเทศ. 7(1) : 57-69 ; มกราคม – มิถุนายน.
- มณฑรา ธรรมบุศย. (2545). **การพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้โดยใช้ PBL (Problem - Based Learning)**. วิชาการ. 5(2) : 11-17 ; กุมภาพันธ์.
- ศุภิสรา โททอง. (2547). **การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ระหว่างการสอนโดยใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL) กับการสอนตามคู่มือของ สสวท. กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์. การศึกษาคนควาอิสระ** กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. (2532). **การสอนทักษะภาษาและวัฒนธรรม**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2539). **แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ ไคว่ตระกูล. (2541). **จิตวิทยาการศึกษา**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2532). **การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร**. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2539). **การทดสอบและประเมินการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Ahlfeldt, Stephanie. (2004). **Problem-based Learning in the Public Speaking Classroom**. Dissertation Abstracts International. 65(01) ; 21-A : July.
- Griffith, Donald Sanford. (2005). **First Robotics as a Model for Experiential Problem-based Learning : Comparison of Student Attitudes and Interests in Science, Mathematics, Engineering, and Technology**. Dissertation Abstracts International. 66(04) ; 2170-B : October.
- Chikotas, Noreen Elaine. (2005). **Problem-based Learning in Nurse Practitioner Education and Subsequent Clinical Practice : The Practitioners' Perspectives**. Dissertation Abstracts International. 66(04) ; 1242-A : October.

Krathwohl, Bloom. (1971). **A Taxonomy of Educational Objective Handbook II :
Affective Domain**. New York : David Makay Co.,.

Littlewood, W. (1983). **Communicative Lange Teaching**. Cambridge : University Press.

Scott, Roger. (1980). “**Speaking in Communicative in the Classroom,**” in **Applicative
and Methods For a Communicative Approach**. New York : Longman.